

PODREŠEK

PARADOXALNO SEKULARNO GLASILO DRUŠTVA ZA ZNANSTVENU FANTASTIKU SFERA

#138

SFERAKON 2020 Specijal - Dječji radovi

Dobitnici SFERICA 2020

LIKOVNI RADOVI

1.-4. RAZRED OSNOVNE ŠKOLE

Patuljkograd u opasnosti

1. Lana Pavić – 1. r., OŠ Podmurvice, Rijeka
2. Roman Miličević – 2. r., OŠ Podmurvice, Rijeka
2. Martin Budna – 2. r., OŠ braće Radić, Koprivnica
3. Nora Miculinić – 2. r., OŠ Jelenje Dražice, Dražice
3. Iva Grgurić – 1.r., OŠ Podmurvice, Rijeka

5.-8. RAZRED OSNOVNE ŠKOLE

Put u središte svemira

1. Ana Stepić – 8. r., OŠ Sibinjskih žrtva, Sibinj
2. Mikela Biorac – 8. r., OŠ Mate Lovraka, Zagreb
2. Ivona Vlajić – 8. r., OŠ Žitnjak, Zagreb
3. Tea Mekić – 5. r., OŠ Malešnica, Zagreb
3. Tamara Prhić – 7. r., OŠ Julija Benešića, Illok

SREDNJA ŠKOLA

Biomehanička metamorfoza

Pohvala za posebno ostvarenje:

Gea Kosović – 3.r.Salezijanska klasična gimnazija s pravom javnosti, Rijeka

LITERARNI RADOVI

1.-4. RAZRED OSNOVNE ŠKOLE

Udomili smo robota

1. Una Bebek – 4. r., OŠ braće Radić, Koprivnica
2. Gita Radiković – 2. r., OŠ Petar Zrinski Šenkovec
3. Leon Kuzma – 2. r., OŠ Gornji Mihaljevec, Macinec

5.-8. RAZRED OSNOVNE ŠKOLE

Pjesma zvjezdanih kitova

1. Niko Rožmarić – 8. r., OŠ Čavle, Čavle
2. Marijana Tucak – 5. r., OŠ Dobri, Split
3. Mia Matoš – 7. r., OŠ Milan Brozović, Kastav

SREDNJA ŠKOLA

Vrijeme prije sunca

1. Barbara Bosanac – 2. r., Gimnazija Karlovac
2. Valentina Buhin – 4. r., Druga gimnazija Varaždin
3. Nina Beluhan – 3. r., V. gimnazija, Zagreb

Svemirski maskenbal

1. Erika Klečak Vilner – 4. r., OŠ Jurja Šižgorića, Šibenik
2. Erin Strah – 4. r., OŠ braće Radić, Koprivnica
2. Pave Hrabrov – 4. r., OŠ Antun Mihanović, Slavonski Brod
3. Jan Kropek – 2. r., OŠ braće Radić, Koprivnica
3. Jona Pišonić – 4. r., OŠ Vjenac, Osijek

Radioaktivna šuma

1. Ana Stepić – 8. r., OŠ Sibinjskih žrtva, Sibinj
2. Korana Drakulić – 7. r., I. osnovna škola Čakovec

Vremeplovni taksi

1. Gabriela Šupica – 2. r., OŠ – SE San Nicolò, Rijeka
2. Ivano Fabijan – 1. r., III. osnovna škola Bjelovar,
3. Marija Begović – 4. r., OŠ Župa Dubrovačka, Mlini

Lovac na bjesove

1. Ivona Herout – 8. r., OŠ Ljudevit Gaj, Krapina
2. Luka Kiš – 7. r., OŠ Đuro Ester, Koprivnica

Vjerujte mi, nisam klon

1. Teodora Hublin – 1. r., Prva gimnazija Varaždin
2. Bruno Tonković – 2. r., V. gimnazija, Zagreb
3. Kaya Mary McConnell – 2. r., Klasična gimnazija, Zagreb

U OVOM BROJU:

Una Bebek	
<i>Želim brata, a ne robota</i>	3
Gabriela Šupica	
<i>Vremeplovni taksi</i>	5
Ivona Herout	
<i>Lovac na bjesove</i>	7
Nika Rožmarić	
<i>Pjesma zvjezdanih kitova</i>	12
Ana Stepić	
<i>Put u središte svemira</i> (likovni rad)	26
Erika Klečak Vilner	
<i>Svemirki maskenbal</i> (likovni rad)	27
Teodora Hublin	
<i>Vjerujte mi, nisam klon</i>	33
Barbara Bosanac	
<i>Sjena u mraku</i>	39
Gea Kosović	
<i>Biomehanička metamorfoza</i> (likovni rad) . . . (unutarnje korice)	
Lana Pavić	
<i>Patuljkograd u opasnosti</i> (likovni rad) . . . (stražnje korice)	

PARSEK je paradoksalno sekularno glasilo SFere, Društva za znanstvenu fantastiku, IV. Podbrežje 5, Zagreb. Izlazi kvartalno i još ponekad.

Uredio i prelomio: Mirko Karas **Dizajn:** Zrinka Denić
Svi prilozi vlasništvo i copyrightht autora.

Naslovnica: *Radioaktivna šuma*, Ana Stepić, 8.r.
OŠ Sibinjsih žrtava, Sibinj (Mentorica: Martina Baus)

PARSEK na webu: parsek.sfera.hr
Kontakt: parsek@sfera.hr

PARSEK je glasanjem European Science Fiction Society na Euroconu 2011. u Stockholmu proglašen najboljim europskim SF fanzinom 2011. godine.

PARSEK je sufinanciran sredstvima grada Zagreba.

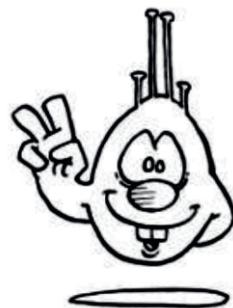
Uvodnici...

Da smo početkom godine znali kakva nam godina slijedi, sigurni smo da bi teme koje smo odabrali za vaše radove bile puno pesimističnije.

Svoje viđenje apokalipse dočarali ste nam crtežima Patuljkograda u opasnosti i u manjoj mjeri, Radioaktivne šume. Jadni patuljci su se susreli s nesrećama gorim i od naših - poplavama, potresima, bolestima te raznim čudovištima. Sigurno preko dvije tisuće šarenih aliena koji zamaskirani plešu po vašim crtežima uveselilo nam je žiriranje. Bili smo zaista ponosni na vas, vaši maskenbali su posramili čak i Venecijanski karneval! Zajedno s putovanjima u središte svemira su nas uspjeli oraspoložiti od tuge uzrokovane manjkom prijavljenih srednjoškolskih likovnih i filmskih uradaka.

A kakve su nam tek divne priče srednjoškolci ove godine napisali ! Nakon čitanja nekih od njih zapitali smo se jesmo li možda mi sami klonovi, a predložili ste nam i kako bi svijet izgledao bez dragocjene nam solarne energije. Od bjesova smo bjesnili, a zvjezdani kitovi su nam ispjevali melodije koje si i dalje teško možemo izbiti iz glave.

Vaše radove su ove godine imali čast ocjenjivati Jean Jerko Cukrov, Tamara Čaušević, Ivan Kandrač, Mirko Karas, Ana Marija Lončar, Petar Mamić, Paula Muža, Bernarda Pintar te Paola Brodej.

Čestitamo svim dobitnicama SFERICE što su nam i ove godine poslali izvrsne radove. Vjerujemo da nas niti sljedeće godine nećete razočarati. Zasipajte nas ponovno svojim idejama, mislima te nesvakidašnjim likovima.

U nastavku dobro vam poznatog SFerinog fanzina *Parsek* uživajte u prvonagrađenim radovima svih kategorija.

Paola Brodej
Predsjednica žirija za dodjelu SFERICA

* * *

Vrijedi spomenuti da su neke od priča pristigle ne natječaj bile ravne pričama koje pišu puno iskusniji odrasli pisci. Veseli nas što ćete priče tih mlađih snaga uskoro moći čitati na stranicama Parseka, a ako se ne varamo, i puno šire!

Mirko Karas
Urednik

Zagreb, 9. listopada 2020

Ako nas pitate koja je vrsta pisanja u znanstvenoj fantastici zanemarena, kao iz topa čemo odgovoriti - poezija. I zato nas raduje kada nam u Parsek dode dobra pjesma. A Unina pjesma je zaista izvrsna! I svi mi koji imamo braću i sestre čemo se u njoj lako prepoznati ...

Želim brata, a ne robova

Una Bebek

4.r., O.Š. Braća Radić, Koprivnica

Mentorica: Ines Turk

Znali su dobro mama i tata
da jako želim bar jednog brata!
Ali ne! Umjesto malog i slatkog brata
oni su donijeli malog robova.

On samo neredit radi!
Od mojih zadaća kuću od papira gradi.
Dok kolač spremi, šećera i brašna svugdje ima.
Dječjom kamerom stalno nas snima.

U igri poraz priznati ne zna.
Ne znam uopće koja je njegova uloga!
Dosta mi je i njega i svih ostalih!
Nikad neću shvatiti logiku odraslih!

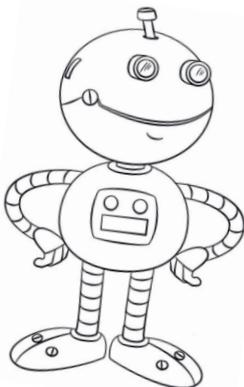
Sve što sam željela je imati brata,
nekog s kim ću raditi kule od blata.
Umjesto toga dobila sam robova.

Moj život je postao prava grozota!

Nakon nekog vremena ipak sam ga zavoljela
njegovu zaigranost i neurednost pretrpjela.
Na kraju sam shvatila da je bolje imati robota,
jer ja ću biti ta koja zauvijek tatu oko malog prsta mota.

A onda... ŠOK!

„Una, uskoro ćeš dobiti, ne jednog, nego dva brata!“
objavili su mi veselo razdragani mama i tata.

Plišanci koji žive u kutu sobe su najbolji prijatelji. A često su i medvjedi. Zašto? Zato što je svaki medo hrabar i snažan, i s njime niti jedna pustolovina nije strašna. A Gabrielin medo je i hrabar i snažan i ima vozačku dozvolu! Kamo li će nas odvesti u ovoj priči?

Vremeplovni taksi

Gabriela Šupica

2.r., O.Š. - SE San Nicolò, Rijeka
Mentorica: Bojana Lanča

Dok sam se jednog dana odmarala i izležavala te razmišljala koliko mi je dosadno, na vratima sobe pojavila se moja mama. Rekla mi je da mora izaći i nešto jako važno obaviti te da moram ostati kod kuće sama. Ja se jako bojam ostati sama.

Pitala sam mamu mogu li barem skoknuti do pekare koja se nalazi na kraju naše ulice i kupiti krafnu. Mama mi je dozvolila i dala novčiće. Rekla mi je da moram biti pažljiva, da ne smijem pričati s nepoznatima i da nikako ne smijem ulaziti u njihova vozila. Ma naravno da neću, pa samo ću hodati pločnikom do pekare i nitko me nigdje neće ni primijetiti.

Hodala sam mirno, pažljivo i gledala ispred sebe. Odjednom se pored mene stvorio taksi. Bio je šaren, imao je krila, devet prozora a umjesto vozača na

sjedalu je sjedio medo Brunko. Mama me upozorila da ne pričam s nepoznatima, ali nije spomenula da ne pričam s poznatima. Brunko mi je bio jako poznat pa sam ga napala pitanjima:

- Kako si mogao nestati iz moje sobe?
- Kako si se ti ovdje stvorio?
- Znaš li koliko te dugo već tražim?
- Što to radiš? Pa ti nikada nisi volio izaći iz sobe van! Ti nisi volio putovanja!

Pozvao me u taksi i tiho šapnuo:

- Dođi, dođi!
- Idemo se malo voziti! Ja ti vozim vremeplovni taksi. No, to je tajna, nemoj nikome reći!

Objasnio mi je da možemo krenuti u budućnost, ali ako hoćemo možemo se i vratiti u prošlost. Odlučila sam da me strašno zanima što će se dogoditi u budućnosti. Taksi se jako zatresao,

poletio i u trenutku kroz jaku buku zaustavio na nekom poznatom, a opet nepoznatom mjestu.

Bio je to grad Rijeka. Neki automobili su letjeli, a neki skakali kao loptice. Cesta je mijenjala boju i nije imala rupe. Svako malo na cesti se nalazio trampolin za automobile. Automobili su se vrtjeli u zraku, okretali i nakon tih ludosti vraćali na cestu.

Sve starije zgrade uz cestu izgledale su kao hoteli s pet zvjezdica, a nove zgrade su bile potpuno neobične. Nisu imale prozore nego velike ekrane koji su kao televizori. Ako ukućani žele imati pogled na more, ukucaju svoju želju u program i ekran pokazuje ono što oni žele vidjeti. Na balkonima imaju prekrasne vrtove, igraonice a neki i male šume. Autobuse uopće nisam vidjela. Po cesti se kretalo mnoštvo duguljastih vozila koja su sličila na avione jer su imala krila ali nisu letjela.

Brunko me odveo na Korzo. Izašla sam iz taksija i prošetala. No Korzo više nije šetnica. Izgledao je kao pista za zrakoplove. Tamo se našlo mnogo duguljastih vozila u koja su se ukrcavali ljudi. Brunko mi je objasnio da je to kolodvor za posebne autobuse koji odvoze ljudi na posao. Ljudi danas ne rade na Zemlji, oni rade u Svetmiru.

Prošetali smo i do Molo longa.

More je bilo veliko igralište u kojem su se morske životinje zabavljale s ljudima. Neki su zajedno igrali morski nogomet. Lukobran je postao pravi gol.

Odjednom mi je nešto počelo drhtati i svirati u džepu. Zvonio je moj telefon. Bila je to mama. Morala sam se vratiti kući. Srećom da je tu bio moj Brunko i njegov taksi pa sam brzo došla kući i rekla mami da sam sve napravila baš onako kako je ona rekla.

Mama me malo čudno pogledala i sva se oduševila kad je vidjela da sam pronašla Brunka kojeg smo zagubili još prije dvije godine.

Znala sam da Brunko mora krenuti dalje i da ga ne mogu zadržati u svojoj sobi. Predložila sam mami da Brunka poklonim našoj maloj susjedi Emi. Mami se jako dopala ideja. Zbog mog dragog prijatelja Brunka morala sam malo lagati mami. Otpriatila sam Brunka natrag do ulice, a on je ušao u svoj taksi i poletio.

Te noći sam teško zaspala. Razmišljala sam o vremeplovnom taksiju i nadala se da će ga Brunko opet dovesti pa da ćemo ponovno putovati kroz vrijeme.

Neki kažu da je lako pisati fantasy. Izmisiš svu silu vitezova, patuljaka, pokojeg zmaja i princezu, sve ubaciš u mikser i - evo fantasy priče. Pisati fantasy je možda lako, ali pisati DOBAR fantasy je drugi par rukava... A Ivona piše dobar i originalni fantasy, u kojem vam se čini da čitate jednu priču, a zatim shvatite da je kroz nju isprepletena i druga. Čudo jedno koliko toga sadrži ovih par stranica...

Lovac na bjesove

Ivona Herout

8 r., OŠ Ljudevit Gaj, Krapina
Mentorica: Antonija Čekolj

Glasovi u glavi. Čuješ ih, ne slušaš ih. Ne želiš razmišljati o njima. Plaši te to što ih možeš čuti. Neki su glasni, nepristojni i viču. Neki su tihi i poručuju ti da se smiriš. Neki se smiju pa se i ti smiješ s njima. Ima i dana kada ih ne možeš razlikovati. Mi smo jedni od tih glasova. Zapravo smo veoma slični ljudskim bićima. Ipak, mi smo polubića. To znači da ne postojimo u istoj dimenziji stvarnosti kao i ljudi, no itekako utječemo na njihovu stvarnost. Mi smo glasovi koje zovu lovcima na bjesove. Bjesovi su isto polubića, napadaju ljudе i tjeraju ih da izgube sami sebe. Zato smo mi tu. Pokušavamo otjerati bjesove od ljudi što dalje можемо.

Unatoč tome što nas ljudi doživljavaju samo kao glasove u glavi, u našoj dimenziji stvarnosti mi imamo svoj

materijalni oblik. Sličimo ljudima, ali nas krase dugačka pernata tamnoplava krila. Ona nam uvelike pomažu u našoj borbi. Ljudski je um velik i neuredan, a trebamo ga brzo prelaziti. Svaki od nas zadužen je za jedno ljudsko biće zbog čega nas oni često zovu andelima čuvarima. Svakog dana živimo u ljudskim umovima, a kad oni zaspje mi odlazimo u svoje sklonište.

Hevija me prezirno gledala.

- Još uvijek pišeš to svoje pismo? rekla je. - Pokušavaš objasniti naš svijet i poslati to nekomu u drugu dimenziju?

Hevija često osuđuje moje postupke. Možda zato što je djevojčica, a one često imaju nešto protiv svega.

- Ja mislim da mi ideja uopće nije loša - odgovorio sam joj. - Možda ovo pismo pronađe nekoga. Onda će ljudi

napokon shvatiti tko smo mi i moći
ćemo se lakše boriti protiv bjesova.

Hevija zakoluta očima. Ona mrzi kad spominjem bjesove. Naime, ona nije poput mene lovac na bjesove. Ona je vila i uvijek putuje sa mnom u ljudski um. Dužnost joj je razveseliti ljudsko biće nakon pustošenja bjesova. Pravi se da ne voli taj svoj posao, ali predobro je poznajem da bih joj povjerovao.

Naš dom jednostavno zovemo Sklonište. Sklonište je zapravo otok smješten usred zraka. Neprestano lebdimo u bijelom ništavilu oblaka. U Skloništu ima i šuma, i brda, i rijeka. Nemamo nikakvih posebnih kuća, već živimo u krošnjama drveća. Nije to loš život, ali moramo biti svakog dana uz naše ljudsko biće. Dužnosti započinju čim se ljudsko biće probudi. Letećim barkama odlazimo u ljudske umove. Naime, moja krila ne bi mogla izdržati tako dugačak put.

- Poslije tebe - rekla je Hevija dok smo ulazili u barku. Naša je barka bijela, od brezovine. Kako ljudsko biće stari, mijenja se boja i vrsta drveta, a sve na kraju završava crnim jelnim drvetom. Ušao sam u barku i dohvatio vesla.

- I, kako si? - upitam Heviju.
- Dišem, očito. Ti? - odvrati ona.
- Isto tako. - Takvi njezini odgovori

prije su me živcirali, ali sad nam je to postao stalni dio našeg jutarnjeg pozdrava. Hevija se nasmiješila. Jutro je bilo lijepo, rosno i ispunjeno pjevom ptica. Ona voli pjev ptica. Gledao sam je nježno veslajući nebom dok je ona uživala u mirisima proljeća što su dopirali do nas.

Nema svaki lovac na bjesove zadovoljstvo raditi s vilom. Naprotiv, to je rijetka pojava. Hevija se samo pojavila jednog dana i otada me stalno prati. Ona izgleda dosta drukčije od nas lovaca. Satkana je od zrnaca zlatne prašine i može svojevoljno mijenjati svoj oblik. Ipak, najčešće je u obliju zlatne djevojčice. Ponekad se pretvori u pticu pa zajedno letimo visoko, visoko...

- Stigli smo - rekla je Hevija probudivši me iz sanjarenja u koje sam upao.

- Aha, stvarno jesmo - kažem. Na to se ona tiho nasmije. Odložio sam veslo i izašao iz barke. Uputio sam se prema ulazu u ljudski um.

- Gnar? - zazvala me Hevija koja je još uvijek stajala na mjestu. - Možda si trebao privezati barku?

Pogledao sam prema barci. Otplutala je nebom dalje od litice na kojoj smo stajali. Potrčao sam prema rubu litice raširivši usput krila. Čuo sam Heviju kako se iza smije. Poletio sam za

barkom. Krilima sam sjekao svježi zrak, a vjetar mi je udarao u lice. Prekrasan osjećaj. Dohvatio sam barku i vratio je do litice. Posramljeno sam je privezao. Bez da sam pogledao Heviju, promrmljao sam: - Idemo - i krenuo sam naprijed.

Ne znam izgledaju li svi ulazi u ljudske umove isto, ali ovaj kroz koji ja prolazim u obliku je kamenih vrata koja se nalaze između dva stabla na litici visoko iznad oblaka. Otvorio sam vrata. Unutra se nije naziralo ništa osim tame, ali znam da će se to promijeniti kada uđem.

- Idemo, Hevija? - upitam je.

- Idemo, Gnar - odgovori ona zakoračivši u mrak.

U umu mog ljudskog bića vrlo je rijetko ovako mračno. Inače zna biti puno boja i sretnih misli. Naravno, kada bjesovi dodu, sve se promijeni.

- Ovdje ima bjesova. Ne samo jedan. Opasni su - obavijestio sam Heviju.

- Super, ti ih sredi, a onda ču ja posložiti ovaj nered, važi? - rekla je to kroz sivilo magle u kojoj smo se našli.

- Važi - odgovorio sam joj.

Bjesovi se najlakše nađu prema zvuku. Pokušao sam uloviti taj zvuk. Letio sam umom tražeći ga, a onda sam ga čuo u daljinji. Struganje noxtima po

ploči. To je taj zvuk. Jednom kad sam ga našao, počeo sam ga slijediti. Začudilo me što nema više zvukova i što nisu glasniji. Ono što sam čuo, zvučalo je kao samo jedan bijes, ali znam da jedan bijes ne bi sam mogao učiniti onoliku zbrku i očaj. Svejedno sam ga odlučio pronaći. Pronašao sam izvor tog odvratnog zvuka i počeo se spuštati kružeći zrakom. Sletio sam na suhu kamenu podlogu. Zbunjeno sam se ogledao uokolo. Nije bilo nikoga. Pa ipak, zvuk je izbjiao iz tla svuda oko mene.

Sjeta. Patnja. Bol. Hevija je sve to osjećala u ljudskom umu u kojem smo se nalazili. Nije ih se bojala. Željela je pomoći ovom ljudskom biću. Činilo se da su ga bjesovi jako ozlijedili. Šetala je kraj sivih zidova i prelazila rukom preko pukotina i ožiljaka. Željela je iscjeliti ovaj um, željela ga je vratiti natrag u ono radosno stanje puno boja u kojem je nekada bio.

- Prije je ovo bilo tako lijepo mjesto. Puno stabala breskvi i ruža penjačica, puno smijeha i sunca - mislila je. - Samo prije par godina sve je bilo toliko bolje. Što se dogodilo? Nemoguće da su bjesovi sve ovo napravili - odlučila je popraviti ovaj um što je bolje mogla, ali prvo sam ja morao srediti bjesove.

- Požuri, - šapnula je u prazninu -

molim te, požuri.

Najgora stvar kod bjesova je to što su potpuno nepredvidljivi. Mogu se pojaviti bilo gdje, u bilo kojem obliku. Lako će te prevariti. Oduvijek sam to znao. Ali mislio sam da sam dosada naučio sve njihove trikove. Nisam to smio pretpostaviti. Bjesovi će te uvijek iznenaditi. Hevija se trgne kad je čula vrisak. Nije zvučalo kao bijes. Zvučalo je ljudskije... Zvučalo je... poput mene.

Zvuk bijesa postajao je sve glasniji. Unatoč tome, još ga uvijek nisam mogao vidjeti. Iznenada osjetim oštru bol u krilima. Kao da ih netko reže. Vrismem od boli. Donja polovica krila bila mi je odrezana. Onda sam shvatio. Bijes je stajao iza mene. Bio je to najviši i najgori bijes kojeg sam ikada sreo. Njegova koža bila je satkana od krvavocrvenog plamena, ruke su mu bile koštane kandže, a oči mrtvi rubini. Shvatio sam zašto ga nisam video. Bilo je to zato što je do prije par trenutaka bio nevidljiv. A to je bila jedna od rijetkih stvari za koje su nam tvrdili da bjesovi nikada, baš nikada ne mogu učiniti.

- Ja sam taman poput zimske noći bez zvijezda. Ja sam Bijes. Ja sam zlo iz paklenog ognja. Moje kandže isklesale su ovaj bijedan svijet iz gline i kamenja. Stvorile su nebo i tlo. Ja sam

vladar sve tame što ovdje stoji! - urlikao je bijes. Bjesovi, naime, vjeruju da su izravni potomci Korosa, boga straha i stvarnosti.

Pogledao sam bijesa ravno u oči.

- Ti nisi ništa više od bijednog cmizdravca koji ruši sve oko sebe uzaludno tražeći pozornost.

Možda nije baš najbolja ideja ljutiti bijesa. Ali ne mogu ga pobijediti ovako uništenih krila. Ona su najveće i jedino oružje lovca na bjesove. Mogu se oporaviti jako brzo, ali ipak treba vremena. Hevija mi je bila jedina nada.

- Molim te, dođi, Hevija, - pomislio sam.

- Molim te, dođi brzo.

Hevija je u obliju ptice jurila umom.

- Gdje si, gdje si, gdje si? - pitala se.

Nije mogla čuti ni bijesa ni mene. Panično je lutala visinama, spuštala se dolinama i tražila. Znala je da ne smije odustati. Morala me naći...

Bijes me ljutito gledao. Znao sam da ga moram zaustaviti, jer bi inače razorio ovaj um, a time i čitavo ljudsko biće. Mogao sam osjetiti kako mi perje na krilima ponovno raste, ali još uvijek presporo. Treba mi još samo malo, malo vremena. Bijes je ponovno počeo urlikati.

Nešto ga je omelo. Nešto u zraku. Ili, bolje rečeno, netko. Zlatna ptica koja leti bijesu oko glave. Hevija. Bijes ju počne

ganjati, ali ona je bila prebrza za njega. Bjesovi možda jesu snažni, ali ne i previše pametni. Ptica je potpuno zaokupila njegovu pažnju. To je bilo ono vrijeme koje mi je trebalo.

Kad je bijes napokon odustao od ganjanja Hevije i okrenuo se natrag prema meni, izraz nevjerice i iznenađenja na njegovu licu bio je neprocjenjiv. Pred njim više nije stajao sitni dječak tamnoplavih krila, već zmaj boje neba u punoj veličini. To je tajno oružje lovaca na bjesove, a koje crpi snagu iz naših krila. U sukobu s bjesovima pretvaramo se u zmajeve. Iz mojih zmajskih ralja prosuklja plava vodena vatrica. Bjesova usijana vatrica ugasila se čim ju je moja vatrica dotakla. Za par trenutaka bijes je postao samo loša uspomena, poput noćne more.

Hevija je sve to promatrala dosadujući se. Oboje smo opet bili u svojim uobičajenim oblicjima.

- Pa, ovaj... hvala - kažem joj. Ona zakoluta očima.

- Da imalo vrijediš, ne bi te ni trebalo spašavati - zezala me. - Nego, ovaj bijes bio je ogroman, zar ne?

- To je bio najveći kojeg sam ikad vido - priznao sam joj. - Nadam se da nije ostavio trajne posljedice. Ne bi bilo dobro da se našem čovjeku nešto loše desi.

- Bez brige - reče Hevija. - Ljudi su ionako dovoljno zaboravljivi pa će možda zaboraviti i na loše stvari.

Toplo proljetno sunce plelo se u latice jaglaca. Sklonište uvijek izgleda posebno lijepo u proljeće. Napokon sam dovršio svoje pismo. U njemu sam objasnio većinu stvari o lovцима na bjesove i o bjesovima. Razmišljao sam o tome kako ga poslati kad je Hevija odjednom počela pričati o cvijeću. Kad ona počne pričati o cvijeću ili o pticama, nema šanse da se zaustavi.

- ...i zapravo mislim da nikad nisam vidjela puno bijelih jaglaca, ali jako su lijepi, i mislim da svi zanemaruju tratinčice, nisu uopće loše. Naravno, tulipan je najljepši, ali... - odjednom se zaustavila ugledavši dovršeno pismo u mojim rukama. - Nadam se da si me spomenuo u tom pismu.

- Ma, naravno, samo sam o tebi pisao - odgovorio sam joj. To je zapravo i bila istina, ali ona će me zamrziti ako sazna da sam napisao dvadeset stranica o njoj. Nastavila je pričati o nekom cvijeću. Poželio sam da zauvijek bude proljeće, da uopće nema hladnoće i zla i da još satima mogu pisati.

Ipak, valja biti na oprezu. Bjesovi su uvijek u blizini...

A sada nešto potpuno drugačije - najduža priča u ovom Parseku, najduža koja je pristigla na natječaj. I dok se mnogi iskusniji pisci bore i gube u dužini svojih tekstova, Nika nas kroz svoju pripovijest vodi ne gubeći nit, uz mnogo detalja i staromodni štih glavnih junaka. A ako ste pomislili da znate o kakvima se kitovima radi... No, pročitajte i iznenadite se.

Pjesma zvjezdanih kitova

Nika Rožmarić

8.r., IV Osnovna škola Čavle, Čavle

Mentorica: Romina Stanković Šubat

U kaminu je pucketala vatra. Veseli plamenovi i toplina koja se širila sobom nisu mogli prikriti niti djelić napete atmosfere. Gradile su ju kapi kiše što su napadno kucale po prozorskom staklu i iščekivanje vijesti. Augustus Fletcher promatrao je vatru preko svojih velikih naočala, no ovaj put to nije radio zbog dubokog razmišljanja i ustrajnog pokušavanja pronalaska rješenja u glavi. Bio je toliko izmoren i bespomoćan da mu nije preostalo ništa drugo nego samo sjediti i čekati.

- Gospodine Fletcher! – vrata su skoro otpala od štoka zbog brzine agresivnog otvaranja – Gospodine...

- Uđite, gospodine Thomas! – Fletcher ga je nestrpljivo primio u svoju sobu.

- Sjednite, molim Vas... Onda?

- Gospodine, gdje je onaj šampanjac koji sam Vam poklonio za rođendan prošle godine?

- Oprostite, Thomas, kakve to veze sada ima? Hoćete li mi reći jesmo li gotovi ili ne?

Nije ni dovršio pitanje, a gospodin Thomas je već skočio do vitrine, otvorio ju i zgrabio šampanjac. Pjenasta je tekućina krenula prštati iz boce.

- Gotovi, gospodine?! Ma jesmo, lako za to, saznali smo gdje je baza!

- Thomas, ljubila Vas majka! Dodite ovamo, vraže jedan!

Augustus je preskočio humor koji je osjećao malo prije i gotovo poludio od sreće. Skočio je na gospodina Thomasa i počeo ga grliti, ljubiti, bacati u zrak što je bilo posve neuobičajeno s obzirom da je svaki put do tada njihov susret izgledao ništa manje nego kao sastanak dvaju običnih poslovnih partnera (s ponešto drugačijim temama sastanka). Ali imali su razloga za slavlje. Možda su bili na pola puta da spase čovječanstvo. Sve je krenulo prije sedam i pol godina. Augustus Fletcher vratio se iz svojeg laboratorija nakon usavršavanja patenta za otkrivanje pozitivne i negativne

energije te bilo kakvog kretanja u svemiru. Nazvao ga je videra invisibilator, a napravio ga je jer je mislio da će izluditi od usamljenosti i dosade. Unatoč sreći i ponosu što ga je tako brzo dovršio, osjećao je laganu napetost u utrobi. Nije znao zašto, nešto mu nije dalo mira.

Otišao je na balkon i sjeo na svoju ležaljku. Pitao se je li problem u usamljenosti, nedostajanju njegova pravog doma Zemlje koju sada nije vido već dvije godine jer ipak se nalazio na nekom sasvim drugom planetu. Nazvao ga je *F1649* s obzirom da na Zemlji još nitko nije saznao da postoji pa nije dobio službeno ime. *F* je stajalo za Fletcher, a *1649* godina rođenja njegova voljenog starijeg brata. Pitao se gdje je sada, što radi... Htio mu je poslati poruku putem misli, no znao je da ne smije trošiti energiju bez razloga. Ipak mu se spremnik za energiju puni svakog tempusa (tempus je razdoblje koje bi na Zemlji trajalo otprilike tri mjeseca i osam dana). Nadao se da će njegov brat osjetiti njegovu zasad blagu napetost i javiti mu se. Njemu je barem lakše, s obzirom da bez problema prima energiju bilo kojega oblika (čak i kad mu nije upućena) i nije mu potrebno punjenje spremnika jer može odaslati misao u bilo kojem trenutku. Ipak, ima veći postotak vanzemaljske krvi u sebi nego njegov mlađi brat, Augustus.

Njih su se dvoje na posljednjem rastanku dogovorili da će se čuti svaka dva tempusa, osim u hitnim slučajevima. *Sada definitivno nije nikakav hitni slučaj*, pomisli Fletcher. *Bez razloga paničariš*. Pogledao je u nebo. Ondje je nebo izgledalo malo drugačije nego na Zemlji; bilo je ljubičastoplave boje, a zvijezde su se vidjele mnogo jasnije i naziralo ih se puno više. Možda je izgledalo

ljepše, no to ipak nije bilo *to...* To nije bila Zemlja. Sama pomisao na tu riječ obasipala je Fletchera neopisivom količinom tuge. Kada bi se barem mogao vratiti...

Odjednom je nešto bljesnulo na nebnu Augustus je istoga trena osjetio sreću. Ne vlastitu. Ne dobru. Kao da se netko smije, ali iz zlobe... Glava mu je počela pucati. Nijednom se ništa dobro nije dogodilo nakon takvog nečega. Već se ustao i pripremio za odašiljanje misli bratu, kada...

Augustuse, jesli dobro? Mogao je to očekivati, ali ipak ga je iznenadio bratov glas u glavi.

Rufuse... I ti si ju osjetio, zar ne?

Kako ne bih? Koliko god sam se naviknuo neprestano primati energiju od njih, svaki put osjetim kao da mi netko reže glavu. Jesli dobro?

Sada jesam. Što je to bilo?

Ne znam, Augustuse... Što god bilo, definitivno nije dobro, unatoč tome što se osjetila radost. Razlog nije mogao biti dobar, siguran sam.

Dakle, ipak počinjem primati pravilne signale. Poboljšava se. Što da radim?

Zasad još ništa. Jedino što možeš jest sakriti se u laboratoriju i javiti se Thomasu. Reci mu što si vido, osjetio i napomeni vrijeme. Vjerujem da igra neku ulogu. Oni nikada ništa ne rade neisplanirano, bez razloga.

A ti?

Ja ču se opet morati udaljiti. Ali ne brini se za mene, javit ću ti se ako bude trebalo. Nemoj trošiti energiju na misli, radije se potrudi odašiljati što intenzivnije osjećaje. Čuvaj se!

Hvala... I ti isto, Rufuse!

Posljednju je misao Augustus odasiao s

notom melankolije, no nije bilo mesta za samosažaljenje. Morao je javiti Thomasu sve potrebne informacije, u nadi da će on i Justiti uspjeti istražiti nešto više. Jedini problem je bio što misao putuje ovisno o udaljenosti planeta, sposobnosti odašiljatelja i prepreka u zraku poput valnih zidova, stoga nikada nije bio siguran kada će primiti odgovor. Nakon što je poslao misao pokušao je ostati što duže budan u slučaju da odgovor stigne, no bio je svjestan da to baš i nema smisla jer ga je usavršavanje invisibilatora previše izmorilo. Teški su se kapci ubrzano spustili i Augustus je utonuo u san.

Odgovor je stigao idućeg dana. Augustus se često pitao je li moguće na tom planetu upotrebljavati termin dan, ako je ondje neprestano vladala noć. Neobična noć, nije bila ista kao ona na Zemlji. Bilo je dovoljno svjetlosti za sve aktivnosti koje su se danju normalno odvijale na Zemlji, ali je ipak bilo mračno. Augustus se trgnuo iz zamišljenosti i shvatio da treba poslušati odgovor gospodina Thomasa. Postojale su različite vrste misli, a Augustus je upravo primio (a sinoć i poslao) takozvanu *snimljenu*. Te su se misli mogle preslušavati (u glavi) ograničeni broj puta i uređivati. Na primjer, za vrijeme teških svemirskih ratovanja svaka se misao preoblikovala u drugačiji glas kako ih explikaritusi (na Zemlji bi ih se moglo usporediti s hakerima) ne bi mogli prepoznati. Snimljene misli se najčešće upotrebljavaju za službene poruke ili zbog nekih drugih razloga u kojima služe bolje nego izravne misli. Izravne misli koriste se u običnom razgovoru ili kada nema vremena za čekanje pa se misli odašilju izravno iz jedne u drugu glavu. Naravno, za takve je misli potreba i veća količina energije, no mnogo je lakše komunicirati na taj način.

Poštovani gospodine Fletcher,
Uspješno smo zaprimili Vašu poruku i moramo priznati da je ono što ste vidjeli, jednako onome što je bilo moguće primijetiti i sa Zemlje u istom vremenskom razdoblju. Zasad su jedine informacije koje imamo vrijeme koje nam je puno pomoglo u otkrivanju vanzemaljca o kojem je riječ. Naime, odblijesak se dogodio u ponoć i 37 minuta, dakle 12:37 – što bi se s digitalnog sata naopako moglo pročitati LEZI. Nedvojbeno smo zaključili da je riječ o Morgondusu i njegovoj šifri IZEL čije smo značenje još prije pokušavali otkriti, no nikada nismo uspjeli. Bit će lakše nastaviti istragu o situaciji sada kada znamo s kim imamo posla. Molimo Vas da nam nastavite javljati bilo kakve signale ili neobične pojave, kao što ćemo i mi Vas obavještavati o tijeku istrage.

S poštovanjem,
Upravitelj Justita Elton Thomas i ostali članovi Justicije.

Augustus je nakon primljene misli samo tupo gledao u pod. *Opet Morgondus, pomislio je. Trebao sam pretpostaviti.* U glavi je počeo vrtjeti sve Morgondusove skvičave riječi kojih se mogao sjetiti od njihova posljednjeg susreta. *Čekaj me, Augustuse, još imam posla s tobom... Rufus ti neće uvijek dahtati za vratom kako bi te stalno mogao čuvati, a znam koliko si nesposoban brinuti se sam za sebe jer nikada nisi bio pravi vanzemaljac... Ti i tvoja prjava vrsta dobit ćete svoje... Stariji imaju prednost, a koliko se sjećam razlika između tebe i Rufusa je 37 tempusa... Čekaj me samo...*

Augustus nije znao što ga čeka. Nije mogao naslutiti ništa drugo osim čiste nevolje. Od toga dana Augustus Fletcher, Thomas i Justiti (udruga sa svijetle strane

svemira, borci za pravdu) provode istragu o nadolazećem zlu. U sedam i pol godina uništeno je 1234 planeta iz različitih dijelova svemira udaljenih nekoliko svjetlosnih godina od Zemlje. Događale su se mnoge bizarne stvari poput čudnih odbljesaka na nebu, nestajanja ljudi sa Zemlje te umor i bezvoljnost među ljudima. Neke nepotvrđene slutnje, koje je Thomas jednom prilikom priopćio Augustusu, govorile su o naglom smanjenju životinske populacije na Zemlji u što Augustus nije sumnjao. Morgondus je bio u stanju napraviti bilo što, svaka je banalna stvar mogla biti povezana s njim i njegovim planom – što god on bio.

Prije dvije i pol godine Augustus se napokon sretan vratio na Zemlju jer se sve počelo intenzivnije istraživati, a smatrao je kako mora na bilo koji način pomoći Justiciji. Počinjao se histerično bojati broja 1237 jer je svuda nailazio na njega, kao i na slova I, Z, E i L; kada bi ugrabio žlicu juhe sa slovima, nailazio je na dotična slova i brojke; kada je pogledao na bilo koji proizvod u kuhinji, najčešće je rok trajanja bio do 12.3. ili 23.7., a baš su se slova I, Z, E i L na svakom tekstu osobito isticala; kada bi mu pogled slučajno skrenuo na tablice na autu, jedino što je mogao primijetiti su samo ta slova i brojke. Da nije znao kako mora ostati pribran i držati se zajedno s Justitim, već bi se odavno javio psihiyatru. Jedna ga je stvar posebno mučila: Morgondus uništava planete. Jedan po jedan. Zasad je iz svemira zauvijek izbrisano ukupno 1234 planeta, a svaki od njih bio je specifičan po nečemu. Ili je sastav njegove kore sadržavao nešto što se Morgondusu svidjelo, ili je sadržavalо nešto bitno u jezgri, ili je zračio velikom količinom energije. Jedno je bilo sigurno; planeti su uništavani s velike Zemljine udaljenosti, a svaka nova žrtva bila joj je sve

bliže. Zemlja je postala metom, ljudi su bili u opasnosti.

Nakon tolikih mjeseci traženja bilo ćeš što bi im moglo pomoći u pronalasku odgovora, sve se počelo činiti uzaludno. Ni Rufus nije bio od velike pomoći, svaki bi se put javljaо jaučući zbog sve jačih glavobolja. Ali i to je bio znak – samo ne onaj koji im je trebao. Morgondus se sve više bližio cilju. Na to su ukazivali svi bolovi koje su braća Fletcher sve intenzivnije osjećala, tako je bilo i prošli put. Jednoga se dana Augustus probudio s užasnim bolom u leđima. Pokušao je ostati snažan tijekom dana i promotriti nove slučajeve koje su Justiti uspjeli zabilježiti, no svake se minute osjećao sve iscrpljenije. Kada su ga noge odbile slušati, Thomas ga je odveo u njegovu sobu, posjeo u fotelju ispred kamina i ostavio samoga. Augustus se nikada nije osjećao bespomoćnije. Znao je da su svakoga trenutka sve bliže propasti, a nisu znali ni polovicu Morgondusova plana. Sjedio je i samo tupo gledao u vatru.

- Aah! - najednom se prodere Augustus. Osjetio je golem pritisak u glavi, a sa svih je strana čuo toliko pomiješanih glasova, vrištanja, grohotu, škripanja, ali najviše se isticao jedan toliko gromoglasan i snažan zvuk... Augustus više nije znao gdje se nalazi, bio je tako ošamućen da je bio svjestan samo kako je tresnuo na pod i počeo se tresti. Tijelo mu je gorjelo, a svi ti zvukovi nisu prestajali! Još... trebam još energije... Da nisi sada stao, Zeldone! Prikupit ćeš i zadnju česticu... Još samo 12 mjeseci i 37 dana... To je valjda dovoljno onoj prljavoj vrsti da uživa na svom prokletom plavozelenom planetu, zar ne? Oh, zvezdani kitovi... Zar bi itko rekao? Pa, onaj kreten Malfadorus ne bi... Ali i on će

dobiti svoje, samo gledaj, Zelone... Toliko smo blizu...

- Gospodine Fletcher? Gospodine, čujete li me? Brzo mu donesite vode!

Kroz sitne otvore kapaka koje je napravio i ne trudeći se otvoriti oči do kraja, video je kako ga s visoka gledaju Thomas, njegova žena i članica Justicije Ophelia i još neki Justiti.

- Kitovi... Pjesma... - promrmlja on. – A i njegov brat će nastradati...

- Gospodine, o čemu pričate? – upita ga Thomas.

- Ali ljudi... Ljudi! – kada je to izgovorio, skočio je kao da ga je medicinska sestra ubola iglom u stražnjicu i vrlo se brzo razbudio.

- Clive, po olovku i papir, brzo! – obrati se Augustus jednom od Justita zapovjedničkim tonom.

Kada je nabrojio sve što je čuo dok je Morgondus objašnjavao Zeltonu jedan dio plana, Justiti su ga u nevjerici zabrinuto pogledali.

- Ali, Fletcher... - progovori Thomas kada je sabrao misli i uspio progovoriti. - Mislio je na nas, zar ne?

- Na vas? Definitivno. Na Rufusa i mene? Sumnjam. Nas će se pokušati riješiti što je prije moguće. Možda nismo u potpunosti vanzemaljci, ali nismo niti ljudi. Predstavljamo mu ogromnu prepreku jer posjedujemo dio onoga što i oni. Pa upravo sam ga čuo, pobogu! On sigurno i ne zna za to. Gledajte, sada smo već došli u nevjerojatnu prednost saznavši ove informacije, ali i dalje ne znamo što će se sve događati. Oni su veoma opasni. Svaki put kada su nešto iskemijali, pa makar slučajno ili iz znatiželje, nastalo je nešto veliko, zar ne? Upravo gledam posljedice njihove neopisive sposobnosti da iz ničega

stvore nešto – to ste vi. To sam dijelom i ja. No oni to mogu samo uz pomoć energije. Kada je Morgondusov brat Malfadorus stvorio ljudi nije bio ni svjestan kako će njegovi *proizvodi* usisavati toliko energije iz svemira. Njemu to nije smetalo. Dapače, bio je ponosan i sretan što je stvorio nešto toliko veliko i moćno da je čak očekivao kako će nakon nekog vremena ljudi varirati vanzemaljcima. To se nije dogodilo jer ga je Morgondus spriječio, ali nikako se ne može reći da nismo napravili velike stvari. Dovoljno je samo da se osvrnete i pogledate u kakvome svijetu živimo. A sve se to protivi Morgondusovom mišljenju. On smatra da su vanzemaljci najmoćnija stvorenja i da tako treba ostati. Sve ostalo su kopije i neprijatelji... Samo malo! – svih su se odmah trznuli iz iluzije Augustusovih riječi. – Thomase, pa to je to! Morgondus nas se želi riješiti kako bi mogao vratiti svu energiju koju nam je Malfadorus podario te energiju koju su sami ljudi stvarali i kojom zrače! Kako to nisam odmah uspio zaključiti...

- Svaka čast, Fletcher! Znači, u tome je cijelo vrijeme stvar. Pa da! Sve ima smisla. Nestanci ljudi i životinja, uništavanje planeta za prikupljanje dovoljne količine energije kako bi nas se mogao riješiti! Tako mi svega, sada kada to izgovaram...

- Znam, Thomase. Ali strah nam nikada nije previše pomagao u ovakvim situacijama. Sada pogotovo trebamo biti snažni, o nama trenutno ovisi cijelo čovječanstvo. Moramo poduzeti sve što nam je u moći, sve dok ne pronađemo bazu.

Opet su svi preplašeno pogledali Augustusa.

- B... Bazu, gospodine? – oglasio se Clive.

- Ako ih želimo spriječiti, potrebno je pronaći samo središte cijelog zbivanja. To je, prepostavljam, njihov laboratorij. Barem

je to naziv koji na Zemlji upotrebljavamo. Tko zna kakve se katastrofe događaju u samoj bazi, tom laboratoriju... Baš sam razmišljao koliko toga ne znamo, a možemo otkriti, stvari za koje mislimo da rabe i vanzemaljci, a zapravo mi imamo tek površinu svega... To je sasvim drugačiji svijet, kažem vam. Izvan okvira. Mi smo ograničeni jer nam Malfadorus nije uspio prenijeti toliko toga što je htio pa vjerojatno puno toga što oni mogu vidjeti ili osjetiti nečime mi ne bismo mogli... Ja ih zovem znanstvenicima, jer za drugi termin ne znam. Ali ako je na Zemlji znanstvenik zanimanje, odabran posao, dok su oni rođeni (a sumnjam da se radaju) i predodređeni za nešto što mi zovemo znanost, onda sa sigurnošću mogu reći da sam u krivu. I to je istina.

Vani je vrištala ciča zima. Sve je izgledalo uzburkano; pahulje su letjeli kao da su održavale maraton u padanju – sve do jedne se trudila naći najkraći i najbrži put do tla. Jednakom su užurbanošću Justiti i Augustus pokušavali pronaći bilo što sumnjivo u svemiru što bi ih moglo dovesti do Morgondusove baze. Problem je bio taj što je svemir beskrajno velik, stoga su imali gdje i tražiti. Mogli su odrediti nedovoljno približnu udaljenost jedino na temelju podataka koje su trenutno posjedovali. Nisu bili od velike koristi. No bili su u prednosti zbog jednog izuma napravljenog one značajne noći iz Augustusove puke dosade – videre invisibilatora. Da je Augustus samo znao koliko će im vlastiti izum pomoći, mjesto strepnje u njegovu bi srcu odavno zauzeo ponos. A sjetio se svoje male naprave tek nekoliko tjedana prije toga dana. Od tada Justiti nisu sklopili oči – Augustus se pitao je li ikoga uopće vidio

treptati otkada im je predstavio invisibilator. Dobro, osim Daniela koji ionako ima tikove. Sjetio se kako po dogovoru mora razgovarati s Rufusom. Izišao je iz sobe za pretraživanje i fokusirao se na um.

Zdravo, Rufuse. Čuješ li me?

Tišina u glavi.

Rufuse? Razbistri misli, moramo razgovarati!

Odgovor nije dolazio.

Ma daj, što se događa? Rufuse, javi mi se! Jedino što je mogao čuti u svojoj glavi bile su panične misli koje su mu navalile na pamet niotkud. Protiv svoje volje pomislio je na svakakve grozote, no onda se pokušao smiriti i otišao to priopćiti Justitima. Kada je ušao u sobu, nije stigao doći do riječi, a Thomas je navalio na njega:

- Gospodine Fletcher! Dobro da ste došli tako brzo, hitno je!

- Thomas, može li to malo pričeka...

- Ne, gospodine! Videra invisibilator je zabilježio kretanje trenutno nevidljivog izgubljenog Zemljaka koji, prepostavljam onesviješten, lunja svemirom nedaleko Mjeseca.

- Molim?! Pokažite mi, molim vas.

I uistinu, kada je Augustus pogledao na računalo spojeno s invisibilatorom, video je obrise ljudskoga bića kako lebdi u svemiru. Oko njega su prštale neke male točkice, kao da ga napadaju krijesnice.

- Očitajte položaj s invisibilatora dok Thomas, Ophelia i ja idemo pripremiti letjelicu.

- Tko ide? – upita Clive.

- Mislim da bi bilo najbolje da posadu čine Thomas, Philip, Daniel i Sandy. S obzirom da ne smijemo gubiti vrijeme, njih će četvero krenuti kada sve bude spremno. Potrudit ćemo se da to bude što brže, u redu?

- A ti nećeš ići? – začuđeno će Thomas.

- Naravno da ne. Bit će dovoljno kritično i kada vi budete išli po tog izgubljenog čovjeka jer nema ni mrvice sumnje da se nalazi ondje zbog Morgondusa, iako mu očito nije toliko bitan kada ga je samo tako pustio da lebdi svemirom kuda ga svjetlost odnese. Nemamo niti nevidljivog laka. Ako ču se u toj letjelici nalaziti još i ja, Morgondus će nas pronaći i uhvatiti bez pol muke. Poduzet ćemo što veće mjere zaštite kako biste sve mogli odraditi neprimjetno. Sada se požurite dok nismo izgubili tog čovjeka! Clive, molim te prati njegove kretnje!

Dok je Clive potvrđno klimao glavom, Augustus, Thomas i njegova žena već su izletjeli iz sobe.

Sve je bilo spremno relativno brzo, jedino što im je zadavalo malo veće muke bilo je otpadanje volana koje su na kraju uspjeli riješiti. Thomas, Philip, Daniel i Sandy uzeli su sve potrebne stvari za lakši pronalazak lutajućeg čovjeka u svemiru. Kada su već ušli u letjelicu, Thomas je izletio iz nje, prišao Augustusu koji je bio pripremio ruku za mahanje i rekao:

-Kada ste ušli u sobu onako zabrinuti, duboko se ispričavam što sam Vas prekinuo, ali što ste htjeli reći?

- Oh, to... - sjeti se Augustus i malo klone. – Znate što? Sada je bitno da se fokusirate na zadatak, a ja ču Vam sve ispričati kada se vratite.

- Jeste li sigurni?

- Krenite, Thomas!

Prije nego što se vratio u letjelicu, Thomas je još jednom poljubio Opheliu. Nedugo nakon što je ušao, letjelica je poletjela. Augustus i Justiti mahali su im sa Zemlje. Thomas je svakome od njih mahnuo i pozdravio ga osmijehom, a kada mu je pogled sletio na Augustusa njegove su se

guste obrve malo skupile. Mučilo ga je što je Augustus kanio reći jer mu je prenio malo svoje negativne energije. To se često događalo kada je Augustus pokušavao skrivati svoje osjećaje.

Kada je letjelica nestala s vidika, Justiti su se vratili u sobu za istraživanje i počeli pratiti kretanje letjelice, neki su još malo gledali ima li bilo čega na invisibilatoru, a Augustus se povukao u svoju sobu.

Rufuse?

Pokušao je još jednom. Na njegovu je žalost umjesto Rufusovog odgovora ponovo čuo samo svoj zabrinuti glas.

Sljedećih nekoliko dana posada se javljala putem izravnih misli, a Justiti su zapisivali podatke. Jednoga dana, kada su Justiti slučivali da će posada vrlo brzo pronaći čovjeka, oglasio se Thomas u glavama Justita:

- *Ovdje Elton Thomas. Bilježite vrijeme: 16:08. Zadatak je uspješno obavljen. Ponavljam – zadatak je uspješno obavljen. Čovjak imena Maxim Ivanov, Justitima poznatiji kao „izgubljeni čovjek“ s nama je u letjelici, iako paraliziran. Maxim Ivanov, „izgubljeni čovjek“ paraliziran u letjelici. Točkice koje smo vidjeli na računalu bile su nevidljiva tvar kojom je bio prekriven, no i to smo riješili. Vraćamo se na Zemlju.*

Justiti su se međusobno pogledali jer od sreće nisu znali jesu li dobro čuli. No svi su klimnuli glavom, a Clive je prvi ispustio glas:

- Jahuuu, imamo ga! Oh, dobro je, ljudi moji! Uskoro ćemo sazнатi istinu!

Pružio je podršku ostalim Justitim jer je ubrzo cijela soba klicala i skakala od sreće. Augustus je pao na koljena i pogledao u strop:

- Hvala dragom Malfadorusu! Napokon, to je to!

U cijeloj euforiji Ophelia se jedina sjetila odaslati misao Thomasu:

Bravo, ljubavi! Sretan vam povratak kući.

Svega par minuta dijelilo je povratak posade i Maxima Ivanova i konačno otkrivanje istine – ako će Augustusova ideja o prekidanju paralize uspjeti. Prošli je put zapamtio kako je za prekid paralize potrebno veliko ulaganje energije i potpuna koncentracija na mozak osobe kojoj treba otkloniti paralizu. Postupak ga je podsjećao na mađioničara kada daje *naredbe* osobi koju stavlja u trans svojim glasom, samo što je on to trebao činiti mislima. Cijelo je jutro meditirao kako bi očistio um i bio spreman kada se posada vrati. Letjelica je sletjela baš kada je završio s meditacijom. Sandy je otvorila vrata dok su Thomas, Philip i Daniel nosili Maxima u nosilima – potpuno ukočenog. Izgledao je veoma zastrašujuće jer je cijelo vrijeme tupo gledao, lice mu je cijelo bilo blijedo, a usta su bila ukočena u položaju kao da bi svakoga trena mogao početi vrištati. Neki su Justiti odmah pritrčali pomoći nositi Maxima dok je nekolicina njih ustuknula zbog jezivog prizora. Kada su unijeli Maxima u sobu, nosači su napravili mjesto Augustusu koji mu je prišao i, neobično, samo pogledom uspio drugima kazati da se još udalje. Tako su i napravili.

Augustus je stao iznad njega i pogledao ga ravno u njegove tupe, plave oči. Na tren se lagano stresao, no brzo je uspio apsolutno svu svoju koncentraciju usmjeriti na Maxima. Osjećao se kao da lebdi, a svu negativnu energiju izvlači iz njega i šalje ju negdje daleko jer joj ovdje jednostavno nije bilo mjesto. Justiti su napeto promatrali. Nakon nekoliko minuta Maxim je duboko udahnuo, a glava mu više nije bila ukočena. Augustus je polako prestajao s uklanjanjem paralize. Tek kada je stao i potpuno se

umom vratio na Zemlju, osjetio je umor. Ophelia je prišla uplašenom i zbumjenom Maximu:

- Zdravo, Maxim. U redu je, sada si s nama. Nemamo namjeru nauditi ti.

- Ali, ali on ima! Gdje je?! – histerično je skočio Maxim. – Gdje je to čudovište?

- Ne brini se, sada si daleko od njega. Dakle, istina je da si se susreo s Morgondusom?

- Susreo? Susreo?! Zamalo me ubio, a onda odbacio u svemir kao neko jadno smeće! Ali – okrenuo se prema Thomasu, Philipu, Danielu i Sandy, - ovi su me milostivi ljudi spasili.

Maxim im je prišao, pao ničice na koljena i počeo im se klanjati kao nekim bogovima.

- Hvala vam do svemira pa naz... Ne! Samo ne do svemira! Nikada nemojte ići tam, tamo je tako strašno, tamo je taj okrutni mostrum! – i opet je počeo histerizirati. Ruke su mu se krenule tresti, a Clive mu je prišao s čašom vode. Kada je Maxim ispiio cijelu čašu, zaustio je:

- O dobra, o milostiva gospodo... I Vi, ljupka damo – Sandy se zarumenjela. - Recite mi, za ime Boga, kako da vam odužim? Nemate pojma od čega ste me upravo spasili. Nakon ove grozote siguran sam da ću morati posjetiti psihijatra, imam takve traume... No? Čime vam mogu iskazati neopisivu zahvalnost?

Thomas se okrenuo Augustusu, a on mu je namignuo, prišao Maximu i stavio svoju ruku na njegovo rame.

- Gospodine Ivanov...

- Vi ste njihovi prijatelji?

- Jesam, gospodine.

- Onda Vas lijepo molim da me oslovljavate samo s Maxim.

- U redu, Maxime. Vjerujem kako Vas je potresla cijela ova situacija i mi nismo

svjesni kakve ste užase prošli tamo gore. No to i je problem, morate nam ispričati sve čega se možete sjetiti, ma koliko teško bilo jer nam je to od velike važnosti. Vjerujem kako znate da je cijeli svemir, pa tako uključujući i Zemlju te sva živa bića na njoj, u velikoj opasnosti?

- Ne! Molim Vas, ne tjerajte me da vam o tome govorim, ja neću moći, ja se ne želim toga prisjećati! Maknite se od mene!!! – proderao se na Opheliju kada mu je pokušala prići da ga umiri.

- Gospodine Maxime, poslušajte me! Znamo da Vam ne znači baš mnogo ako Vam kažemo kako suosjećamo s Vama jer to neće popraviti situaciju, ali moramo Vas zamoliti za pomoć. Na žalost, i ne znate koliko samo možete pomoći svemiru ako nam sve kažete... Mi se borimo za spas svemira, mi smo ona filmska *dobra strana*. Dajemo sve od sebe kako bismo otkrili Morgondusov plan – Maxim je ispustio tih krik. Sudbina svega postojećeg u našim je rukama i uistinu smo se obradovali kada smo Vas našli. Mislili smo kako smo napokon pronašli ključ našoj potrazi i da će odsad sve ići k boljem, a primili smo neizmjernu količinu nade kada ste stigli ovdje... No ako se stvarno osjećate toliko istraumatizirano i ako ste potpuno onemogućeni reći nam sv, jedino što mogu reći je da Vas ne možemo ni na što prisiliti te da nam je žao. Možda ste izdali svoju obitelj, narod, Zemlju... No eto. To je Vaša odluka. Clive, pronađi mu neki topli smještaj. Kada se odmori, pomoći ćemo mu da se vrati kući.

Clive se razočarano ustao, skoro neprimjetno puhrnuo od navirućeg bijesa jer je očekivao više od Augustusa te usmjerio Maxima prema vratima. Ali Thomas se samo lagano osmjehnuo. Sve mu je bilo jasno:

obrnuta psihologija bila je Augustusova jača strana.

- Pustite me! Ako želim ići, ići će, a ja to još nisam potvrdio. Gospodine...

- Fletcher.

- Gospodine Fletcher. Ah, u redu. Nemam srca samo tako otici i prepustiti vas mučenju u potrazi za odgovorima kada vam jednostavno mogu sve ispričati.

Augustus se pobjedonosno, pomalo sebično, nasmiješio.

- Philip, molim te uzmi diktafon! U redu, uši su nam širom otvorene. Dakle, jedne sam večeri zaspao u svom toplopm krevetu u stanu - na Zemlji, naravno, a idućeg se jutra probudio ne znam ni sam gdje.

Kada je bio gotov, Clive je pritisnuo dugme na diktafonu i zaustavio snimanje. Lica Justita nakon prepričane jezovite pustolovine bila su neopisivo zastrašujuća – a i sama su izgledala preplašeno. Doznali su kako je Maxima i ostalih 6 349 ostalih ljudi zarobio Morgondus – s njima su bile i neke veće životinje, poput gorila, slonova, konja i slično – i svakoga od njih bacio u prozirnu komoru oblika *zorb* lopti, samo staklenih. Naravno, životinje su stavljene u veće komore. Pokraj svake se nalazila velika boca, malo manja nego komora. Sve su komore bile postavljene u redovima, i sve su se one nalazile u nekoj bolesno ogromnoj prostoriji. Sve je bilo bijelo i osvijetljeno, pomalo je podsjećalo na bolnicu ili laboratorij. Zarobljeni su se ljudi međusobno veoma zabrinuto pogledavali, neki su lupali po staklu komore ne bi li ga razbili i izašli van, a neki su se već onesvijestili.

Nakon nekog vremena svi su se ukočeno uzdigli iznad tla za nekoliko centimetara pa je izgledalo kao da lagano lebde. Nisu više mogli pomaknuti nijedan dio

tijela, čak niti trepnuti. Osjećali su kao da neka nevidljiva sila čupa i siše njihovu dušu. Augustus je tu slabo uzdahnuo – točno se tako i on osjećao kada su njemu oduzimali energiju... Nakon dosta vremena – Maxim nije mogao odrediti jesu li u pitanju bili sati, dani ili mjeseci jer je u tom polutransu i umoru bio u potpunosti dezorientiran – sila ih je pustila i svi su tresnuli o tlo. Maxim nije znao opisati je li se osjećao teško ili lagano, jednostavno je osjećaj bio toliko čudan – težak zbog umora, lagan zbog isisanе energije. Kada je pogledao oko sebe i video sve jadne žrtve, pogled mu je sletio na onu bocu. Njezina je četvrtina bila ispunjena zlaćanom tekućinom ili plinom – nije mogao odrediti.

Začuo je korake negdje u daljini. Sve su se više približavali. Kada je skupio dovoljno snage i pomaknuo se kako bi bolje video tko prilazi, video je prljavo smeđe stvorene veličine dva prosječna čovjeka. Koža mu je izgledala toliko glatko da je podsjećala na mramor, a oči crne, velike kao košarkaška lopta. To je bio Morgondus. Pored njega se vucarao Zeldon, nešto niži od Morgondusa i užih očiju. Da su ljudi, vjerojatno bi ih se usporedilo sa zapadnim Europljaninom i istočnim Azijcem.

Gledali su boce ne pridavajući ni mrvicu pozornosti bićima unutar komora. Zeldon kao da je očitavao vrijednosti zlaćane tvari unutar boca. Svi su brojevi bili približni broju 200, bez mjerne jedinice. Kada bi Zeldon rekao vrijednost, Morgondus bi pokretom žgoljave ruke učinio da komora zajedno s bićem nestane kao da je isparila. Svaki put je to radio sa smiješkom. A onda su stigli do Maxima.

- Hmm... 76, gospodaru – reče Zeldon.

- Molim?! – progovori Morgondus najskvičavijim glasom koji je Maxim ikada čuo.

- Kako ovako beskorisno smeće može preživjeti na onom smrdljivom planetu s tom količinom energije u sebi? Riješi ga se!

- Vratit ćemo se po njega kasnije, gospodaru. Sada je bitno da skupimo svu energiju koju imamo, smeće ćemo pokupiti kasnije.

- U pravu si–ponovo se nasmije Morgondus.

Kada su završili sa sakupljanjem energije i nestajanjem svih ostalih, osim Maxima i nekog izmučenog klokana, Morgondus je ponovno zaustio svojim skvičavim glasom:

- Nisam ovo očekivao od prljavih Zemljana. Malfadorus im je uistinu podario puno svoje energije... Kreten vrhunske klase... Ali neka je! Sada ćemo imati više energije za Pjesmu zvjezdanih kitova.

- No moram Vas ipak upozoriti da ćemo trebati još dosta energije ako želite proizvesti toliku količinu zvučnih valova... Mislim, ideja je velika, zahtijeva i velike stvari. Puno energije. Val tolike glasnoće koji će se kretati tek nešto slabije od brzine svjetlosti i pritom razarati gotovo sve što se nađe pred njim? Za mnoge gotovo nezamisliv pothvat. Naravno, ja vjerujem u Vašu moć i znam da smo na dobrom putu, no jeste li sigurni da ćemo imati dovoljno vremena do zemaljskog 12.3.?

- Oh, Zeldone, pa ja sam mislio prebaciti uništenje malo ranije. Promijenio sam plan i želim uništiti sve postojeće te postati najmoćnije stvorene od postanka Velikog praska prije tog zemaljskog datuma. Čuo sam da prokleti Justiti znaju za kod 1237. Poznavajući Fletchera već su mogli naslutiti taj datum, stoga ću iznenaditi ranijim dolaskom na vlast. Zar to nije divno?

- Ali, gospodaru... Uz veliko oproštenje, kako planirate sakupiti toliko energije u još

kraćem vremenu?

- Bingo, Zeldone! Pronašao sam prljavog Malfadorusova sina.

- Ajme, gospodaru, ozbiljni ste? Tako mi svega, pa to je savršeno! Svaka čast. U tom slučaju svim svojim postojanjem podržavam Vašu odluku. Ali kako ste uspjeli u tome?

- Sve ču ti, Zeldone, ispričati nakon što se riješiš gnušnih zemaljskih stvorova.

Tu je Morgondus značajno i s lako primjetnim gađenjem pogledao na Maxima i klokana za kojeg je Maxim bio siguran da je dosad već uginuo. Zeldon je prišao Maximu. Dvaput je kucnuo po staklu komore, a kada se otvorila, rukom je mahnuo gore-dolje. Maxim je osjetio kako ga oblijeva neka hladna, ljigava tekućina, a tijelo mu se koči. Zeldon ga je paralizirao. Kada je završio svoj posao, posprdno se nasmijao Maximu, isplazio mu jezik i otišao isto napraviti s klokanom.

Nakon nekoliko sekundi Maxim se odjednom našao izvan Morgondusova laboratorija. Vidio je planet na kojemu se maločas nalazio. U njegovu su se pijesku kojim je bio prekriven miješale zelena i narančasta boja. Na mnogim je mjestima pjesak bio raskopan, a u rupi se nalazila želatinasta crna tvar koja je Maxima mirisom izrazito podsjećala na ljudsku krv. Nije bio oduševljen Morgondusovim ukusom. Kako se nepokretno lebdeći udaljavao od planeta, video je da se onakvih laboratorija, u kojima je on bio, na planetu nalazi još tri. Na svakome od njih pisalo je po jedno gigantsko slovo: na Maximovom je pisalo Z, a na ostala tri bili su I, L i - koliko je Maxim mogao vidjeti – Nije imao snage ni pomisliti što bi se sve moglo dogoditi ondje od silne iscrpljenosti, a panika ga je svake sekunde sve više obuzimala i dodatno morila.

- Pa... ostatak priče znate. No ja i dalje ne osjećam kao da sam vam se dovoljno odužio za to što ste me spasili od besciljnog lutanja svemirom do smrti.

- Maxime, pa ti nisi ni svjestan koliko si nam pomogao. – napokon progovori Augustus. - Tako mi Malfadora... Pa mi sad znamo sve! Možemo poraziti Morgondusa!

- Pa sve ima smisla... - kaže Clive. - Pjesma zvjezdanih kitova je šifra za te razarajuće zvučne valove kojima nas gad planira pokositi!

- A na svakome laboratoriju piše jedno od ponuđenih slova Z, I, L i E. Pravilnim redoslijedom daju IZEL, a taj nam je pojам otprije poznat. – zaključi Daniel. - lako i dalje ne znamo njegovo značenje, mogu prepostaviti da svako slovo predstavlja ulogu svakog laboratorija.

- Također, sada mi je nešto palo na pamet. Gospodine Fletcher, zar niste rekli da je na identičnom planetu koji je Maxim opisao...

- Jednom boravio Rufus? – dovrši Augustus. – Da, jesam. To je i meni palo na pamet. Vjerojatno je iza sebe nesvesno ostavio puno energije. Kada se spoji s onom koju je planet i prije sam po sebi imao, dobiva se točno ono što je Morgondus tražio... Ajme!!! – glasno uzdahne Augustus.

- Što Vam je, Fletcher?

- Maxime, možeš li ponoviti što je Morgondus izjavio kada ga je Zeldon pitao otkud mu tolika energija?

- Rekao je da je uspio pronaći Malfadorusova sina.

- K vragu i sve, Morgondus ima Rufusa!

- Molim?! – gotovo su svi u isto vrijeme šokirano uzdahnuli.

- Gospodine Fletcher, jeste li svjesni što govorite?

- Da, Thomas. Jesam. I svima vam

dugujem objašnjenje.

Augustus im je napokon rekao istinu o svom porijeklu. Ispriovjedio im je priču o dva brata, nastala slučajno prije nekoliko stotina godina. Malfadorus je prve ljude stvorio u svome laboratoriju, eksperimentirajući vlastitim DNK uzorkom te nekim vrstama sličnim čovjeku. Kada je bio gotov, nastala su bića s nekim karakteristikama vanzemaljaca, no kako se na Zemlji nisu imala razmnožavati ni s kim drugim osim među sobom, polako su se gubile nadnaravne sposobnosti kod ljudi.

Jedino što im je ostalo od svemirskih predaka jest velik i fantastičan um. Nedavno je Malfadorus ponovo htio unijeti malo svojih gena među ljudsku vrstu, stoga je spojio svoj DNK i DNK jedne Zemljanke imena Audrey Fletcher. Tako je nastao Rufus. Odmalena je bio učen da se treba ponašati kao i svi normalni ljudi, a da će jednoga dana svoje nadnaravne sposobnosti koristiti u najboljim mogućim svrhama.

No Malfadorus je bio veoma suosjećajan vanzemaljac – zbog čega je često bivao stjeran u kut od strane svoje vrste. Htio je da Rufus ima svog prijatelja, partnera i saveznika u svoj toj pustolovini. Kada je malo porastao, Malfadorus mu je podario mlađega brata Augustusa. Nisu bili vezani samo krviju. Nisu bili samo braća. Veza među njima bila je osjetna kad god su njih dvoje bili zajedno. Energija koju su odašiljali... Malfadorus je bio preponosan na svoje sinove.

Spletom nesretnih okolnosti morali su se razdvojiti od svoga oca, a naposljetku i jedan od drugoga. Morgondus ih je neprestano tražio, baš kao što su oni neprestano bili u bijegu. Rufus se ipak trebao čuvati nešto

više od Augustusa – jedino je za njega Morgondus znao da je Malfadorusov sin. Ali sreli su se nedavno, prije nekog desetljeća, kada je došlo vrijeme da se Augustus obračuna s Morgondusom. Morgondus je uvidio da Augustus nije običan čovjek. Shvatio je, a na kraju i osjetio bratsku povezanost između njega i Rufusa koja ga je oslabila i na neko vrijeme oduzela golemu količinu energije. Ipak, nije uočio jednu malu, bitnu stvar – samo kada su bili zajedno, zračili su nevjerljivom energijom. No Morgondusu je bilo poznato samo to da Rufus posjeduje više energije nego Augustus.

Braća se nakon dobivene bitke nisu opustila. I jedan i drugi također su potrošili mnogo energije na borbu, stoga je Rufus u međuvremenu promijenio otprilike 250 planeta na kojima je prebivao. Augustus se na svojima zadržavao nekoliko tempusa duže nego brat, pa ih je promijenio ukupno 64. Ostali su u kontaktu, davali si savjete te pokušavali štititi i podržavati jedan drugoga barem na daljinu.

- A kada sam mu pokušao odaslati izravnu misao onoga dana kada ste vidjeli Maximovo kretanje na invisibilatoru – nastavio je Augustus – nisam primio odgovor. Pokušao sam mu se javiti više puta, ali njega nije bilo. Nikada se prije to nije dogodilo. Panici nije bilo mjesta. Uostalom, kada sam vam došao priopćiti Rufusovu odsutnost, prekinuli ste me rekavši kako ste uočili kretanje invisibilatorom. Ne krivim vas zbog toga, ali više nisam uopće imao vremena pomisliti da se nešto loše dogodilo Rufusu. Pretpostavio sam da je radio na nekom patentu pa mu nije preostalo dovoljno energije za odgovor. Sad tek vidim koliko sam bio glup jer to uopće nema

smisla, trebao sam poduzeti nešto!

- Dakle, uvjeren si da je Morgondus pronašao Rufusa?

- Thomase, pa ja sam ovdje, osim mene i Rufusa, Malfadorus nema nijednoga živućeg sina! Uostalom, Rufus je točno ono što je Morgondus cijelo vrijeme tražio, glomazni izvor energije.

- U pravu si... Ali nijednom nam riječju nisi spomenuo gdje je Malfadorus i što je s njim. Zar vam ne bi on mogao nekako pomoći?

- Mislim da je to priča za neki drugi put. Sada znate dovoljno, uostalom nemamo više vremena za priču. Moramo smjesta početi graditi letjelice i oružja. Podijelite se u skupine, jedni će morati izrađivati dok će drugi punom parom tražiti planet s bazom. Njima će dati neke informacije koje mi je Rufus dao dok je boravio ondje, valjda će biti korisne. Nakon toga pomoći će u pripremanju letjelica, izradi oružja i ostalom. Zašto ste još tu? Krenite! Zar želite poginuti prije vremena zbog nekog glupog vanzemaljca?!

Staloženo, ali ubrzano Justiti su se bacili na zadatak. Sve se odvijalo kao navijeno. Augustus je letio na sve strane. Ne može se reći da ijedan od njih nije davao sve od sebe da što prije obavi posao kako bi mogli ranije krenuti u akciju protiv Morgondusa.

Nakon nekoliko iscrpljujućih radnih dana provedenih samo tražeći, gradeći, ne jedući i ne spavajući Thomas je rekao Augustusu kako bi se uistinu trebao odmoriti jer je, sudeći po njegovom izgledu i broju prospavanih sati, Augustus bio na dobrom putu da se razboli.

- A to je najmanje što nam sada treba jer jako dobro znaš da si potreban svome bratu, zar ne?

Augustus se prvo htio usprotiviti, no onda je shvatio točnost Thomasovih riječi.

- Hajde, idi u svoju sobu. Vjerujem da ćemo ubrzo završiti s izgradnjom posljednjih letjelica, a i s oružjima smo skoro gotovi. Javit će ti kada sve završimo, u redu?

Augustus je slabašno klimnuo glavom i otisao u svoju sobu. Legao je u krevet i pokušao zaspati. Neuspješno.

Svaki put kada je zaklopio oči, u glavi su mu se pojavljivale Morgondusove riječi i užasne scene na koje je pomicao protiv svoje volje. Odustao je od spavanja i sjeo na svoj kauč. U kaminu ispred njegaucketala je vatrica. Veseli plamenovi i topolina koja se širila sobom nisu mogli prikriti napetu i pomalo paničnu atmosferu. Gradile su ju kapi kiše što su napadno kucale po prozorskom staklu i Augustusovo budno čekanje da Thomas stigne sa sretnim vijestima. Promatrao je vatru preko svojih pepeljarki. Bio je toliko umoran i bespomoćan da nije mogao niti razmišljati, kako je to inače u takvome položaju običavao raditi. Nije preostalo ništa drugo nego samo sjediti i čekati. I čekati. I...

- Gospodine Fletcher! – vrata su skoro otpala od štoka zbog brzine agresivnog otvaranja – Gospodine...

- Uđite, gospodine Thomas! – Fletcher ga je primio u sobu. – Sjednite, molim Vas... Onda?

- Gospodine, gdje je onaj šampanjac koji sam Vam poklonio za rođendan prošle godine?

- Oprostite, Thomas, kakve to veze sada ima? Hoćete li mi reći jesmo li gotovi sa izgradnjom?

Nije ni dovršio pitanje, a gospodin Thomas je već skočio do vitrine, otvorio ju i zgradio šampanjac. Pjenasta je tekućina krenula

prstati iz boce.

- Gospodine moj, da samo letjelice i oružja! Hah! Fletcher, saznali smo gdje je baza!

- Thomas, ljubila Vas majka! Dodite ovamo, vraže jedan!

Fletcher nije ničime odavao da je prije nekoliko sekundi u sobi vladao pusti umor. Skočio je na gospodina Thomasa i počeo ga grliti, ljubiti, bacati u zrak, kao da je od veselja potpuno poludio. Ali imali su razloga za slavlje. Bili su na pola puta da spase čovječanstvo.

- Clive, bilježi u dnevnik. 16.2., 8:27. Justiti uz prisustvo Augustusa Fletchera i dobru volju Maxima Ivana (bez ikakve prisile) kreću na planet *M1237*. Vjerujemo u pobjedu Justicije (pravde). Philip i Daniel, sve ste provjerili još četiri puta?

- Jesmo, gospodine Fletcher. – složno će Philip i Daniel.

- S obzirom da krećemo u bitku u kojoj možemo spasiti ili izgubiti sve za što smo ikada znali ili nismo znali da postoji – vjerujemo u ono prvo – dajem vam odobrenje da me zovete samo Augustus. Nema više službenosti. Jedino što nam je potrebno jest sloga i trud. Hoćemo li dati sve od sebe?

- Hoćemo! – nepokolebljivo uzviknu svi Justiti.

- Hoćemo li vjerno i do kraja ponosno stajati na strani pravde i boriti se za nju?

- Hoćemo!

- Hoćemo li uspješno prijeći sve zapreke, pobijediti Morgondusa i ne dopustiti Pjesmi zvjezdanih kitova da nam uništi svemir te ga odlučno spasiti?

- Hoćemo!!!

- Onda vam svima želim veliku sreću u borbi između dobra i zla te vam dajem svu

svoju nadu i vjeru na dlanu. U boj, u boj...

- Za svemir svoj!

To je bilo to. Svi su se ukrcali u letjelice premazane nevidljivim lakom (koji je samu letjelicu činio nevidljivom) i odlučno krenuli licem u lice suprostaviti se nevolji. Sav su strah koji ih je isprva malo bockao, ostavili na Zemlji i odletjeli s čvrstim stavom i odrješitošću. Augustusu je cijelo vrijeme na pameti bio bijes jer mu je Morgondus oteo brata što mu je davalо dodatnu dozu potrebne samouvjerenosti.

Kada su stigli blizu planeta, vidjeli su sve o čemu su ranije slušali: zelenonarančasti pijesak, iskopane rupe s crnom želatinastom tvari u sebi. Gotovo su osjetili ljudsku krv u letjelici. Justiti su pitali Augustusa gdje da slete. Augustusa je nešto privlačilo da odu u laboratorij sa slovom Z na sebi točno ondje gdje se nalazio i Maxim. Uključio je invisibilator i uočio jednu veliku nakupinu pozitivne energije. Negativne energije nije bilo, pa je zaključio da se Morgondus nalazi negdje drugdje.

Lagano su sletjeli na jedan malo pustiji dio planeta, ali u dovoljnoj blizini laboratorija da se mogu u njega neprimjetno ušuljati. Kada su ušli, Maxim je potiho zahroptao. Augustus je priznao da je laboratorij izvana izgledao divovsko, ali iznutra se činio još i većim. Vjerojatno je tako i bilo, s obzirom da realnost dimenzija na Zemlji nije povezana s vanzemaljskim svijetom. Baš kao što je Maxim opisao, sve je bilo bijelo i osvijetljeno. Vidio je komore, ali u njima nije bilo ničega. Sa svih strana bili su bijeli stolovi i police na kojima se nalazilo razno kemijsko posuđe s neobičnim, ponegdje odvratnim sadržajem i kemijski pribor. Bio je prljav i očito nedavno korišten. Augustus se suzdržao od jezivih

Put u središte svemira, Ana Stepić, 8. r., OŠ Sibinjskih žrtava, Sibinj
(Mentorica: Martina Baus)

Svemirski maskenbal, Erika Klečák Vilner, 4. r., OŠ Jurja Šžgovića, Šibenik (Mentorica: Helena Šarić)

pomisli. Na pamet mu je pala ideja da pokuša odaslati misao Rufusu, no zaključio je da bi to moglo biti preopasno – sada su se nalazili bliže svemirskim explikaritusima.

Svi su počeli na prstima lagano koračati i ogledavati se oko sebe. Prostorija je bila toliko velika da su neki ubrzo počeli sve više i više ubrzavati. S obzirom da Rufusu nigdje nije bilo ni traga Augustus je zamalo potrčao, ali ga je Thomas potiho upozorio da se smiri. Osjećali su se kao da hodaju u beskonačnosti. Lagano ih je počela hvatati uznemirenost, kada su najednom čuli teško disanje i slabo jaukanje. Augustus si nije više mogao pomoći – potrčao je za zvukom. Na jednome je uglu ugledao komoru, a u njoj...

- Rufuse! – uskliknuo je tiho Augustus. – Dragi moj brate, kako to izgledaš... Što ti je taj prokletnik učinio?! Thomase, kako da ga izvadimo?

Dok je Thomas bespomoćno slijegao ramenima tražeći izlaz na komori, blijedi se Rufus pokušao podići iz ležećeg položaja. Uspio se samo malo pomaknuti i pokazati na jednu od (koliko je Augustus uspio uočiti) dvanaest boca koje su bile poredane jedna do druge i sve do vrha ispunjene Rufusovom zlaćanom energijom. Na boci koju je Rufus pokazao stajala je pločica veličine čajnog tanjurića, a na njoj su bili različiti gumbi – svaki s nekim neobičnim znakom na njemu. Augustus nije prepoznao nijedan od njih.

- Rufuse, koji da pritisnem?

No Rufus je uspio samo teško odmahnuti glavom.

- Pazi, Augustuse! – prišao je Maxim. – Zaboravio sam na ove spravice... Onaj Zeldon ih je koristio za svakakve radnje. Pazi da ne klikneš krivo, mogao bi pozvati Morgondusa ovde ili poslati Rufusovu

energiju negdje, valjda tamo gdje on sprema svu energiju. Daj mi da vidim.

Augustus je pružio pločicu Maximu, a on je počeo tražiti odgovarajući gumb.

- Trebamo mu vratiti energiju, znači... Aha!
- Pronašao si ga? - oduševljeno će August.
- Mislim... Ne, nisam siguran, možda je i ovaj pored njega...
- Maxime, znaš li zbilja što radiš?
- Pa sad, neki od ovih šest mora biti!
- Društvo - oglasi se Sandy, – što mislite, bi li nam ovo moglo pomoći?

Uperila je prst prema skupu simbola koji su lebdjeli u zraku okruženi laganom modro plavom svjetlošću. Rufus je lagano podignuo pogled. Sandy je prišla simbolima, pružila ruku prema njima, a ispod jednog od njih pojavit će se riječi.

- Zvuk sirene, znak za uzbunu... - pročita naglas Sandy. – Augustuse, ne diraj ovaj znak!

Isprobavala je i ostale simbole, Daniel joj se pridružio, a pojavljivale su se rečenice poput Čišćenje prostorije, Konzerviranje kemikalija u eksperimentu, Glazba za ambijent...

- Evo ga! – potiho reče Daniel. – Vraćanje energije u sadržaj iz komore... Augustuse, to je to!

Augustus brzo pronađe simbol na pločici koji je nalikovao spajalicu i pritisne ga. Za nekoliko sekundi svih se dvanaest boca ispraznilo, a Rufus je opet dobio boju u licu.

- Otvaranje komore - pročita Sandy tekst ispod drugog simbola.

Kada je i taj gumb bio pritisnut, komora se otvorila, a iz nje je izletio Rufus ravno Augustusu u zagrljaj. Oko njih se pojavio sjaj iste onakve zlaćane boje.

- Rufuse, jesu li dobro? Da mi to više

nikada nisi učinio! Znaš li samo na kakvim si me mukama ostavio?

- Mogu misliti, pa ti se oduvijek toliko brineš za svog starijeg bracu. – nježno mu kaže Rufus, a zatim se okreće prema Justitima. – Hvala vam svima. Ali ako pristajete, pohvale i nagrade dodijelit ćemo kasnije. Sad moramo srediti onoga Govondusa.

- Hvala ti na komplimentu, prljavi izrode - oglasi se odjednom netko s druge strane prostorije.

Svi su se naglo okrenuli i ugledali Morgondusa i Zeldona kako im mirno prilaze.

- Ali zar te blaženi tatica nije učio kako se trebaš odnositi prema starijima od sebe? Misliš li da me išta stigao naučiti kada si ga ti stalno uhodio i pokušavao ubiti, a on se neprestano morao braniti?

- Oh, oprosti, izostavio sam tu sitnicu. Ispričavam se, dopusti da se ispravim. – hodoao je sve bliže i govorio sa sve većom arrogancijom u glasu. - Zar te tvoja nečista zemaljska mamica Audrey nije dobro odgojila? Naravno, što vi prljavi izrodi znate...

- Ne govari tako O MOJIM PRIJATELJIMA!!! – zaleti se Maxim u Morgondusa s nožem u ruci, a prije nego što mu se približio na jedan metar, Morgondus je pokretom ruke podignuo Maxima u zrak i počeo ga gušiti. Nož mu je ispaao iz ruke zamalo ga posjekavši po nozi.

- Spusti ga, Morgonduse! – poviče Augustus.

- Oprosti mi, Fletcher juniore, nisam ti pridao puno pozornosti. Ali sad će i na tebe doći red!

Prije nego što je Morgondus uperio prst u Augustusa kako bi ga napao, Rufus je stao

ispred njega i svojom energijom preusmjerio napad na Morgondusa. Morgondus se srušio na pod i počeo gušiti, a Zeldon mu je pokušavao pomoći. To je Justitima, Maximu i Fletcherima dalo dovoljno vremena da pobegnu iz laboratorija i pokušaju pronaći spremnik s preostalom energijom.

- Thomas, uključi invisibilator!

- Očitava... U onome smjeru! – pokaže Thomas prema laboratoriju sa slovom I.

- Predugo će nam trebati da dođemo unutra. – kaže Rufus. – Svi se posložimo u krug i primimo za ruke. Augustuse, stani nasuprot meni. Nas dvoje ćemo vas putem energije pokušati prenijeti do laboratorija.

- Pokušati? – zabrinuto će Clive.

- Pa, nikada još nismo uspjeli, ali tko ne riskira, ne profitira. Uhvatite se! Preporučujem vam da zatvorite oči, možda bi vas mogle zapeckati oči.

U idućem trenu svi su se našli u laboratoriju I. Stajali su na staklenom podu ispod kojega se nalazila sva energije koja se, činilo se, protezala prema dnu u beskonačnost.

- Augustuse, moramo probiti staklo svom raspoloživom energijom, a prepostavljam i da ste ponijeli neka oružja koja bi nam sada dobro došla. Kada se staklo probije, ne moramo se brinuti za energiju jer će sama pronaći put prema svojem zadnjem vlasniku i vraćat će mu se velikom brzinom. Bit će je nemoguće uloviti.

Kada su Justiti izvadili sve što su ponijeli sa sobom, a Augustus i Rufus se primili za ruke te se pripremili za odašiljanje energije, odjednom su osjetili kao da im netko ledenim nožem probija prsa. Morgondus i Zeldon pojavili su se iza njih.

- Grdno ste pogriješili kada ste se isli suprostavljati najmoćnijem stvorenju od

postanka Velikog Praska!

Sve ih je odjednom oko pasa, nogu i ruku obujmila nevidljivo ledeno uže zbog kojeg se nisu mogli micati.

- Ne vrijedi ti puno hvalisanje bez Pjesme zvjezdanih kitova! – kaže mu Rufus. Morgondus je bijesno skočio na njega, srušio na pod i počeo stiskati za grlo sve dok Rufus nije gotovo proklizio kroz staklo na podu i upao u svu zlaćanu energiju.

- Rufuse, ne! Morgonduse, kunem ti vlastitim ocem...

- Što? Što mi sad možeš? Tako ste bespomoći! Onom budalom mi se kuneš... Pih! Pripremit ću vam svima kokice pa za par sekundi uživajte u prizoru razaranja svega što ste ikada vidjeli! – Morgondus je postao sve glasniji jer se polako počela čuti Pjesma zvjezdanih kitova, a zvuk je doista podsjećao na morske kitove.

- Čujete? Sada kada imam svu ovu potrebnu energiju zvučni će valovi probiti i uništiti sve što im se nađe na putu – osim mojega dragog Zeldona i mene, naravno, nas sam posebno zaštitio od takvog oblika energije. Zar nisam brižan? Pa na sve sam mislio! Samo što sam si mogao skratiti muke pa Rufusa ranije ovako naglo prebaciti u spremnik. Nema šanse da prezivi u tolikoj količini energije, a kada ga ubije, sva će se njegova energija razliti. Moji će zvjezdani kitovi zapjevati i sve vas uništiti, pa tako i Malfadoruse voljene Zemljane oko kojih se toliko trudio.

- Ma jesu li siguran da si u pravu? – odjednom se čuje Rufusov posprdnji glas ispod stakla. – Ja bih te volio ispraviti i reći da ono što te ne ubije, čini te snažnijim!

Odjednom je staklo bilo probijeno, sve je postalo zlatno zbog energije koja je jurila posvuda, a Rufus se obrušio na

Morgondusa. Morgondusov se inače skvičavi glas pretvorio u prodoran krik koji je gotovo zaglušio sve prisutne, a ni Zeldon nije bolje prošao. Rufus je lebdio nad njima i svu svoju energiju usmjeravao na njih. Ćinilo se da je ima toliko da neće prestati, kada su najednom Morgondusovi i Zeldonovi zaglušujući krizi utihнуli. Njihovo je tijelo isparavalo, stapalo se sa zrakom, a onda odlelujalo u beskonačan svemirski svod. Nestali su. Vjerojatno zauvijek. A Rufus...

- Rufuse! – užasnuto je povikao Augustus, čiji je ledeni konop popustio i oslobođio se. – Rufuse, pogledaj me, slušaj me!

Rufus se svom silom srušio na pod. Augustus mu je prišao grcajući od plača. Pokušao mu je prenijeti svoju energiju vidjevši da umire, ali tada mu Rufus slabašno reče:

- Braco, baš smo se zakon proveli... Hajde, drago mi je da smo skupa prošli još jednu avanturu. Nemoj se truditi meni davati energiju, moraš ju sačuvati za povratak na Zemlju.

- Ali i ti se vraćaš sa mnom, moraš, hajde! – bespomoćno će Augustus.

- Ma molim te, što ću ti ja ovako slab... Nisam više ni za što drugo osim da me preuzme Malfadorus. Neće mi ništa faliti. Osim tebe.

- Rufuse, za Malfadorusa miloga, preklinjem te ne idi!

- Pobrini se da svi na Zemlji koji su bili dovedeni ovdje, a još su živi prime natrag svoju energiju. I obećaj mi da će se ti i Justiti uvijek boriti na strani Justicije. Što se vas tiče... - okrene se prema Justitima i Maximu, - nisam vam stigao zahvaliti do kraja. Ne brinite se, siguran sam da će se Augustus pobrinuti da primite sve zaslужene pohvale i nagrade, ali ipak vam još jednom

hvala – zaslужни ste za to što ovo sve još uvijek pos-toji... A ti, braco... S... Samo j-još nešto...

- Rufuse!

- Želim da znaš da si bio najbolji braco kojeg bilo tko može poželjet-ti.

Kada je bio da će se stvarno morati oprostiti s njime, nije uspio zaustiti ništa više osim: - I ti si isto najbolji.

- Ma... Ma ne mogu biti d-dva najbolja...

- progovori Rufus već u smrtnim bolovima i grčevima, – samo p-priznaj da sam ja najbolji... haha.

- Naravno. – nasmiješeno će Augustus.

– Znam da te mama uvijek malo više voljela, haha. Zagrljuju od mene.

-Budi siguran da hoću. V-volim te, Augustus.

I izdahne.

Nekoliko mjeseci nakon pobede nad zlom, spašavanja svemira i nepreboljenoga gubitka, Augustus se javio sa svoga planeta F1649 izravnom mišiju upućenom Thomasu:

Zdravo, Thomase. Htio bih da napravite prepravite jednu zabilješku.

Slušam, gospodine Fletcher.

U svim dnevnicima u kojima ste pisali kako se javljaj s planeta F1649 njegovo čete ime prepraviti u Rufus. Bratu u čast.

Svakako, gospodine. Jeste li dobro?

Vidim da mi pokušavaš nešto reći. Slobodno kaži, u redu sam.

Dakle, oduvijek nas je zanimalo značenje kratice IZEL. Prije nego što smo probili kod rekli ste nam za nju, ali ni Vi niste znali što predstavlja svako slovo.

Saznali ste?

Jesmo. I je stajalo za industria, a pisalo je na onome laboratoriju jer se onđe pomoću energije proizvodila Pjesma.

Z je značilo zarobljeni, odnosno u taj su laboratorij bili dovedeni svi čiju je energiju Malfadorus htio iskoristiti.

E je experimentum, dakle vjerojatno je tamo Malfadorus izvodio pokuse prije nego što je svoje ideje provodio u djela. I na kraju, L je stajalo za limus, točnije tamo je odlazio sav nepotreban otpad koji je za Malfadorusa bio beskoristan. I...

I tamo smo pronašli sve ljudi i životinje koje je Malfadorus odbacio zbog nedovolje količine energije koju su imali u sebi. Odbijam na glas izreći daljnji opis toga laboratorija. Shvatili smo da je zapravo Maxim trebao završiti onđe, ali Zeldon se Malfadorusu htio pohvaliti kako je i on naučio naredbe izvoditi samo pokretom ruke, bez upotrebe one pločice. I tako je poslao Maxima na krivo mjesto. Ni ne znajući da je na taj način izdao svoga gospodara i uništio sav njegov dugogodišnji trud.

Pravi kaos... A kako je Maxim?

Oh, on je sjajno! S obzirom na to da na Zemlji nije imao obitelj i živio je prilično bezveznim životom na sjeveru Rusije, odlučio se pridružiti Justiciji. Moram priznati da je zasluzio postati članom, uistinu je vjeran. Ah, zaboravio sam spomenuti da će se on i Sandy vjenčati slijedeće godine.

Ozbiljno? Pa to je predivno, baš mi je drago. Hvala ti na svim informacijama.

Gospodine... Htio bih Vas nešto pitati.

Slobodno, Thomas.

Kako to da su Malfadorus i Zeldon bili zaštićeni od one energije, a Rufus ih je ipak uspio ubiti?

Dobro pitanje. To je i mene prilično dugo mučilo, ali na kraju sam shvatio i jednostavno je.

Malfadorus i Zeldon bili su otporni na energiju zvučnih valova, odnosno svu

skupljenu energiju koja je kasnije u onim bocama pretvorena u taj oblik. Kada je Rufus probio staklo, sva je ta energija otišla, a Rufus je jedini ostao kao izvor velike energije preusmjerene na njih dvoje. Međutim, oblik nije bio isti. Energija kojom je porazio Malfadorusa i Zeldona dolazila je iz samog Rufusa, a nastala je zbog ljubavi prema pravdi, spašavanju svemira, Justitima i meni. Malfadorus i Zeldon osjetili su tu energiju od Rufusa samo jednom prije toga. Nisu bili spremni za suočavanje s njom. Rufus je bio stvarno velik spremnik energije, a znao je i kako ju treba oblikovati.

Moram reći da sam i ja velikim dijelom zaslužan za to, jedan smo drugome uvijek bili velika podrška i motivacija.

Shvaćam... Ali kada se prije toga Morgondus susreo s Vama? Rekli ste da mi još to morate ispričati. I ja i dalje ne znam što se dogodilo s Malfadorusom.

Jeste li spremni za priču?

Jesam, gospodine.

- Onda slobodno sjednite i raskomotite se - Augustus se pojavio iza Thomasa u njegovoj sobi.

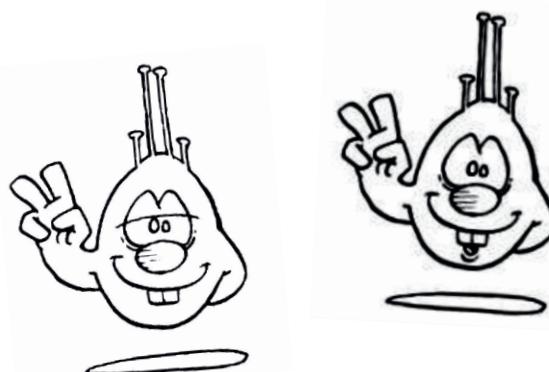
- Vi... Uspjeli ste? Moram priznati, postajete sve bolji i bolji.

- Hvala Vam, Thomas.

U kaminu je pucketala vatra. Veseli plamenovi i toplina koja se širila sobom davale su joj ugodnu bezbrižnost. Tek su ju povremeno prekidale kapi kiše što su napadno kucale po prozorskom staklu.

Gospodin Thomas pozorno je slušao napetu priču Augustusa Fletchera, a on je zaneseno prepričavao svemirske pustolovine pitajući se treba li reći Thomasu za novu nadolazeću nevolju.

Ma ne, pomisli Augustus. Shvatit će na kraju priče!

O etici kloniranja se danas dosta govori, a koliko su tek tinte i tonera iskoristili pisci da bi nam dali svoje viđenje tog pitanja? Prihvatile ga se i Teodora, i izvrsno nam predstavila ne samo velika pitanja odnosa ljudi i njihovih kopija, već i one male probleme, poput odlaska u dućan i pronalaska riječi koje nam nedostaju...

Vjerujte mi, nisam klon

Teodora Hublin

1.r., Prva gimnazija Varaždin, Varaždin
Mentorica: prof. Tatjana Ruža

To je bio 36. dan od zadnjeg posjeta gradu. Takvo brojanje dana Kolinu bi bilo važno jer živi u jednom skrovištu na gori nedaleko od grada te bi mu ponekad ponestalo potrebnih stvari za normalan život, na primjer šampona, samopunećih baterija i knjiga. No on nije pustinjak. Zapravo mu je baš lijepo u skrovištu. Ima svu potrebnu struju, Internet i pitku vodu. Ta gora na kojoj se Kolin skriva je zapravo dio prirodnog rezervata u posjedu grada i ondje ne živi nitko osim njega. On se već duže vrijeme skriva ondje, otada je već prošla godina dana. Svake bi večeri sjeo van na stijenu i gledao veličanstveni grad kako svijetli u svim svojim neonskim bojama. On je prema tome prizoru gajio i divljenje i strah. Divljenje jer svaki bi detalj, kao na primjer svjetlucanje gradskih noćnih svjetala ili lavež bioničkih psića, u tom svijetlećem prizoru ogromnih nebodera doprinio pogledu i osjećaju suvremenosti koji ga drži u 29. stoljeću. Bilo ga je strah jer ga je grad sam po sebi stalno podsjećao na činjenicu da ga nitko neće prihvati kao osobu kakva jest, i na razlog zašto se uopće skriva od cijele tamošnje civilizacije.

Kolin je zapravo klon, iako on sam sebe nikad tako nije doživljavao. Kao klon još uvijek je mogao imati miran život slušajući svoje vlasnike, no u tome ga je spriječio jedan mali problem. Imao je defekt. Nije bilo ništa strašno, samo je stvar u tome što je bio iznimno loš u komunikaciji s drugima, tako da su drugi jedva razumjeli što je uopće htio reći. Njegovim vlasnicima je to uvijek išlo na živce, zbog čega je često bio dodjeljivan drugim vlasnicima.

Tijekom jedne takve dodjele, iskoristio je priliku i pobjegao. I tako je završio ovdje, u svome skromnome skrovištu. Pećina koju je pronašao s vremenom je postala njegov skromni dom. Iako ima i televizor i internet, Kolin radije čita knjige - romane, priповijetke i drame. Čak i kada je ponekad televizor zanimljiviji, trudi se više čitati knjige jer smatra da bi izrazi i riječi koje nauči čitajući bili korisni za njegove inače-ne-baš-dobre komunikacijske vještine. I naučio je vrlo dobro čitati knjige.

Tako je Kolin i ove večeri sjeo i gledao prizor grada. Bio je pomalo uzrujan jer bi trebao otići u grad da ponovno prikupi sve

potrebne namirnice, a možda kupi i koju knjigu. Ustao je, uzeo svoju podrapanu jaknu, veliki ruksak i debeli šal, zaključao drvena vrata svoga skrovišta i krenuo niz goru. Šal stalno nosi oko vrata jer mu prikriva tetovirani znak smajlića. Taj simbol na vratu mu je jedina naznaka po kojoj bi ljudi mogli zaključiti da je on klon. Naiće, svi znaju da svaki klon ima neki simbol na vratu, bilo da je to brojka, slovo, simbol ili u Kolinovom slučaju – smajlić. Iako taj simbol često prikriva, inače mu se na neki način sviđa.

Treba mu dva i pol sata da dođe do predgrađa pješice, što mu daje dovoljno vremena da si u glavi stvori nekoliko mogućih scenarija razgovora između sebe i potencijalnih ispitivača. Tako u mislima već složi neke rečenice koje bi ga mogle spasiti u razgovoru. Silazeći s planine uskom blatinjavom cestom, Kolina u njegovim mislima omete vrlo glasna buka. To su bile policijske sirene. Obuzme ga snažan strah te skrene s ceste i potrči niz šumski brijeđ. Kad se dovoljno udaljio od ceste, nastavi pješice niz brijeđ s novom temom u mislima: „Što policija radi u rezervatu? Što ih je uopće dovelo toliko visoko u goru? Da ne traže možda mene? Nema šanse... Predobro sam skriven...“

Napokon dođe do ograde rezervata i vješto ju preskoči. Samo kilometar od ulaza u rezervat već se dizalo predgrađe. Kad prođe taj kilometar, on još jednom namjesti svoj šal i pođe niz ulicu.

U predgrađu se nalazi jedan mali dućan, u koji ljudi rjeđe dolaze, možda samo kupiti pokoju sitnicu ako im zatreba, no Kolin tamо stalno kupuje. Kad uđe u dućan, tamо je obično jedan prodavač za blagajnom. Taj prodavač nema mnogo posla jer su za sve

česte poslove programirani roboti i sigurnosni sustav odmah zaključa vrata ako zamijeti pokušaj krađe, pa većinu vremena samo gleda neki film sa strane i s vremena na vrijeme pogleda rade li svi automatski sustavi normalno. No danas za blagajnom nije bio taj prodavač. Bio je neki drugi.

- Mogu li vam kako pomoći? - upita novi prodavač.

Kolina uhvati panika:

- N-Ne. H... Hva-hvala.

- U redu, ako išta zatrebate, ovdje sam.

Kolin se nakon toga brzo sakrije iza prve police. Ovaj novi prodavač je mnogo produktivniji, stalno provjerava sve sustave zbog čega je često šetao dućanom. Kolin je činio sve kako bi izbjegao susret s njime. No nije primijetio da je prodavač svjestan toga. Kad Kolin dođe do blagajne i ponovno se sretne s prodavačem, upita ga prodavač:

- Imate li karticu?

- N-ne. - reče Kolin i pruži nekoliko kovanica. On zna da je prodavaču to bilo pomalo čudno zato što svaka moguća osoba danas koristi karticu za kupovinu. Više nisu govorili. Nakon što je Kolin izašao, prodavač pomisli: „*To je valjda onaj čudni lik o kojem je šef govorio...* “.

Kad je sve obavio što je morao, Kolin je s punim ruksakom i vrećicom krenuo uz brijeđ. Bila su to vrlo duga dva sata. Svejedno odluči ići nazad do skrovišta kroz šumu, a ne cestom, da slučajno ne dođe do incidenta i ne sretne nekog policajca.

Kad se napokon vrati svome skrovištu i pospremi sve što je donio iz grada, Kolin se zavalii u kauč i uzme jednu knjigu koju je baš bio nabavio u gradu. Roman je bio napisan još početkom 21. stoljeća. Te je večeri čitao stranicu po stranicu sve dok nije došao do trećine i pokušao zaspati u kauču, no nije uspio. Po glavi mu se motaju svakakve misli

u vezi one policijske sirene. Bojao se da ga ne otkriju i ne povedu natrag u grad gdje on nikome nije ništa više nego ljubimac. Nakon devetoga neuspjelog pokušaja da zaspí, Kolin ode u kuhinju kako bi uzeo malo toploga mljeka.

Tada primjeti da u vrećici s kupljenim namirnicama nedostaje paketić baterija i shvati da su mu sigurno putem ispale. Preplaši se jer bi policija mogla naći taj paketić s otiscima njegovih prstiju te pretražiti goru u potrazi za osobom koja je nezakonito u rezervatu.

I tako se ponovno našao u šumi skrivanjući se iza svakoga drveta na putu za slučaj da je policija u blizini. Već je pretražio većinu „susjedstva“. „*Još samo riječka i onda mogu napokon spavati*,“ pomisli, prilično siguran da će tamо naći paketić. Pogleda niz nizak nasip i protreće od straha. Još nije siguran što je točno vidio u rijeci. Čini se da je potrgani policijski android! Prema izgledu sudeći, ženski android. Onesvještena leži u rijeci. Policijsko odijelo joj je na više mjesta podrapano i ponegdje viri njena tvrda metalna koža ispod mjesta gdje nedostaje vanjska, takozvana „lažna“ ljudska koža. Nešto joj se grozno dogodilo. Kolin je bio zamrznut. Toliko je bio izbezumljen, da ni sam ne zna što da učini.

Androidi nisu kao ljudi. Iako se ponašaju kao svako ljudsko biće, oni također služe „pravim ljudima“, kao i klonovi, i obično vrše teže zadatke koje se ljudi boje obavljati sami. To znači da su androidi sličniji klonovima. Kolin stalno ima to na pameti. U trenutku nakon paradoksa u njegovoј glavi, sjetio se nečega...

Prije mnogo godina dogodio se nesporazum i bio je okrivljen za nešto što

nije učinio. Ta je nezgoda mogla postati toliki problem da ne zna što bi mu se dogodilo da nije bilo jednog androida koji mu je pomogao i raščistio stvar. Zbog toga se osjeća dužnim.

Makar ova „Policajka“ nije ta koja mu je prije mnoga godina pomogla, odluči joj pomoći kako bi se odužio. Izvadio ju je iz rijeke. Njezini komunikacijski uređaji ne rade. To je na neki način plus za njega. Odvče on policajku nazad u svoje skrovište i stavi ju na krevet.

U ovom trenutku Kolin shvati kako on nema pojma o naprednoj robotici te da zapravo ne zna što napraviti u vezi njenih „rana“. Pokuša „slijediti“ logiku te policajki na rane stavi povoje, one normalne. „*Barem joj se neće vidjeti ozlijci?*“ pomisli pitajući se koliko je to dobra ideja. Srećom, androidi mogu regenerirati svoju ozlijedenu vanjsku kožu, pa je zapravo dobro postupio, iako to ne zna. Upalio je mali prijenosni grijач i sjedne pokraj nje. „*Za ime svih zvjezdanih noći, što ja to radim?*“, pomisli ukočen na stolcu, „*Upravo sam u skrovište doveo Policajku... Što da joj uopće kažem kad se probudi?*“

Nakon pola sata, Policajka otvorila oči. To se dogodi toliko iznenada da se Kolin preplašeno trgnuo i brzo poravnao svoj šal.

– Gdje sam ja? – pita ona nakon što se digne u sjedeći položaj, pogleda okolo po sobi i pogledom se zaustavi kod Kolina. On ju samo gleda. Totalno je izbezumljen i ne zna kako niti što da kaže.

– Tko si ti? – ponovno upita policajka Kolina nakon što joj nije odgovorio na prvo pitanje. Brzo je pokušao posložiti riječi u svojoj glavi te je nespretno izgovorio:

– K-K-K-Kolin.

– Kolin, znači? – zaključi ona. On kimne

glavom za potvrdu tresući se od neroze i straha. Policajka onda malo pogleda sebe i povoje na svojim ranama, zatim opet pogleda Kolina. On se još uvijek trese u strahu.

Policajka, za veliku razliku od njega, ima savršene komunikacijske vještine i može saznati mnogo o osobi samo gledajući u nju. Samo jedna od mnogih kvaliteta androida. Šteta što si je pomalo oštetila glavu. Tko zna kakve oštete je zadobila. Kako je shvatila da bi dobra ideja bila da ne preplaši Kolina do smrti i da brzo riješi stvar, odluči malo pristupačnije pitati:

– U redu, Kolin... Vidim da si zbumjen, i ja sam malo... Jer, ono... Nemam pojma što se dogodilo i sljedeće što vidim je da sam ovdje, vjerojatno u tvojoj kući. I nitko od ostalih se nije vratio po mene, ako se nešto dogodilo. Ne znam... Uglavnom, sad si ti ovdje, pa ako znaš išta o ičemu, voljela bih da mi kažeš gdje sam i što točno radim ovdje. Ne trebaš se jako truditi, ni ja nisam baš dobra u službenim razgovorima, kao što čuješ.

On je i dalje izbezumljen, treba nešto odgovoriti, pa pokuša:

– J-ja... – malo zastane da pokuša složiti smislenu rečenicu. – Ovdje živim. Ja, tebe, n-n... – pokušao se sjetiti riječi – našao!

Uvijek kaže zadnju riječ u rečenici glasnije nego ostale. Nakon toga on nastavi:

– U rijeci. Ti, ležala... potrgana! I-i... ja, htio pomoći!

To što je uspio izgovoriti bilo je toliko loše u usporedbi s njegovim mislima... Policajka ga je samo gledala s čuđenjem. Nakon pauze izbezumljenosti i zurenja u Kolina, pitala je:

– Je l' ti ovako obično pričaš?

– Ne pričam... Često!

– Da, to mogu povjerovati. Uglavnom, kažeš da si me našao potrganu u rijeci? – pokuša opet ubrzati razgovor.

– Da. U... Gori! Ja... Šetam! Tamo. Ja... Tebe nađem!

– Ima li neki bolji način da komuniciraš? – pita ga Policajka nestrpljivo.

Kolin razmisli na trenutak i ode prema polici s knjigama i uzme jedan debeli roman iz 23. stoljeća. Dođe do Policajke i pokaže joj knjigu.

– Roman. – pokuša objasniti Kolin. – Puno rečenica.

– Da, romani imaju puno rečenica, što želiš reći?

Kolin otvori debelu knjigu i prolista nekoliko stranica. On je ovaj roman pročitao već stotinu puta i zna gdje treba naći koju rečenicu. Kad napokon pronađe redak koji je tražio, pročita naglas rečenicu iz zapisanog dijaloga:

– A, kako ti je točno ime? – i podigne glavu prema njoj.

– Znači govoriti ne znaš, ali čitati znaš?

– A, kako ti je točno ime? – ponovno pročita rečenicu Kolin, nakon što nije dobio odgovor koji je tražio.

Policajka se malo smiri kad shvati da će morati biti malo strpljivija s Kolinom i odgovori:

– Zovem se Ina. Dakle, našao si me. Prije si mi rekao da je to bilo u rijeci, ovdje u gori. I potrgana sam, pa mi pokušavaš pomoći te si me doveo ovamo.

Na to Kolin kimne glavom u znak potvrde.

– Dobro... – uzdahne Ina. – Znači, ne znaš ništa ni o čemu prije toga.

– On je čuo... Policija je ubrzo stigla...

Na planini vreba...

– Znači, znaš da je policija stigla ovamo.

– kaže Ina.

– Ali zašto bi netko tako nešto učinio!? – pročita Kolin.

– Želiš znati po što smo došli? Heh, dobro pitanje... – prije nego što Ina nastavi, primijeti da Kolin poravnava svoj šal već po treći put. – Nego, jutros je neki kriminalac pobegao iz zatvora. Jedan vrlo gadni lik. I mi smo ga cijeli cjelecili dan i lovili. Kao da mi nije bilo dosta što su mi oduzeli par dana godišnjeg odmora. Navečer je taj „lik“ ukrao nečiji mlazni motor i pobegao u rezervat. Mi smo ga, naravno, slijedili. Pošto policijski auti nisu mogli daleko u goru, raštrkali smo se kako bismo ga našli. Nakon pola sata traženja, dobila sam poruku od ostalih: „U redu, dosta je za danas, idemo doma. Ako pokuša pobjeći, zaštitari parka će obavijestiti noćnu smjenu.“ I tako sam krenula nazad prema autima, kad odjednom čujem šuškanje iza mene. Ni moji me brzi refleksi nisu mogli spasiti od tog... što god da me u glavu pogodilo. Od onda su neki moji unutarnji senzori za osjetljivost oštećeni, pa sam se dezorientirala i pala nekuda. Od onda više ništa ne znam.

Kolin se malo smiri i opet progovori kroz čitanje:

– Ovdje on živi... To tamo ti je zaštićeno područje...

– Znači, ti živiš u ovom rezervatu na gori.

– Pravo zboriš...

– Divno. A zašto tu živiš? Ovo je državni posjed! – pita ga oštro Ina.

Kolin se strašno preplaši te si instinkтивno poravna šal. Ina shvati da nešto ne valja s tim šalom oko njegovoga vrata, no opet, mnogo toga s njim ne valja. Jednostavno je previše čudan. Ina ga svejedno odluči pitati:

– Što te toliko smeta šal? Pa skinu ga ako te muči.

– N-ne. – instinkтивno odgovori Kolin bez gledanja u knjigu. Ovo je Ini već bio znak upozorenja jer joj se velik dio oštećenja na glavi popravio, te sad može bolje zaključivati. To joj je pomoglo u shvaćanju da ovo s Kolinovim šalom nije psihološki poremećaj, kao što je mislila, već da to radi namjerno. Bolje rečeno, on očito nešto skriva od nje. No znala je da on nije kriminalac, pošto mu nije prepoznala lice u kriminalističkoj bazi podataka.

– Skinu šal. – zapovijedi mu Ina. Kolin je u strahu pogleda ravno u oči. Ovaj put njegov mozak mu govori: „*Super, odao sam se. Zbogom slatka slobodo!*“ I dalje gledajući Inu u oči, zatvori knjigu, polako ustane sa stolca... A onda u sekundi Ina se naglo pokrene i zgrabi mu šal. Izmičući se preplašeno, Kolin se spotakne i padne na pod. Nakon toga slijeda događaja, on shvati da Ina drži njegov šal u svojoj ruci.

– Ništa osobno, samo želim znati što skrivaš. – opravdava se Ina. On jednom rukom dotakne svoj vrat. Ina pogleda i shvati da Kolin na vratu ima tetoviran znak smajlića. Sad zna zbog čega je Kolin u gori sam, samcat, i zašto je tako čudan.

– Kolin, ti si, prema svemu sudeći, klon. Jesam li u pravu?

Kolin u zadnjem pokušaju da se spasi izgovori:

– Ne!

Ina ga ponovo pogleda: – Znam da jesи.

– Vjerujte mi... Ja, nisam... klon. – izgovori Kolin, već duboko uvjeren u te riječi. Ovaj put to ne izgovori samo da spasi sebe, već da razmisli: „*Ja, ja... Upoznavao sam se ovu godinu. Ja nisam samo nečiji klon. Ja sam osoba, netko. Netko s vrlinama i manama, netko s osobnostima, netko tko voli puno čitati. Netko tko se bori za svoju*

slobodu. Netko tko je usprkos svemu pomogao...“

– Ok... Prije nego što počneš paničariti, imam pitanje. Koliko si dugo u planini ovdje?

– prekine Ina njegovo strujanje misli te ustane iz kreveta i podigne ga s poda.

Kolin, osjećajući se potpuno poražen, uzme onaj isti roman u ruke bojažljivo i pročita:

– Zbilo se to prošle godine...

– Znači jednu cijelu godinu?

– Možda malo više, tko bi točno znao ...

– Naravno da si preplašen. – primi se Ina za glavu i kaže sebi: – Čovječe, ne mogu vjerovati da je to bilo još tako nedavno...

– Što li se dogodilo?

Ina nastavi:

– Prije godinu dana još je vrijedio zakon da klonovi „nisu ljudska bića“ i te gluposti... Slušaj, to se sve promjenilo. Ti to ne znaš, pošto kao klon nisi imao politička prava... No pojednostavit ću. Više nismo pod diktaturom. Dogodile su se pobune, vlast se izmijenila i sada je kloniranje zabranjeno. Što se prijašnjih klonova tice, sada su slobodni ljudi. A to uključuje i tebe.

Kolin ostane u tišini. Prije samo minuticu je mislio kako se opet vraća u zarobljeništvo, no sad ima potpuno drukčiji osjećaj. Osjećaj slobode, koji je dugo tražio.

– To mora da je san... – pročita Kolin.

– Ako trebaš dokaz, vidiš da su mi policijsko odijelo i značka drugačiji od onoga kako je bilo prije godinu dana. I također ne zahtijevam da mi se obraćaš sa „Časnice“... Mora da se super osjećaš. – rekla mu je Ina.

– Da... – izusti Kolin.

– Drago mi je za tebe. – prizna mu. – Ja još moram malo čekati...

Kad to čuje, Kolin se malo smiri od uzbudjenja i zapita ju čitajući:

– Nisam siguran na što točno misliš... Čemu ta zabrinutost?

– Recimo samo da ja moram još malo čekati kako bih dobila neke privilegije. Mislim, više ne postupaju prema androidima kao prema hodajućim računalima, što je mnogo bolje. Ali još nemamo slobodan izbor svoga posla i mjesta stanovanja, i takvih stvari... – objasni Ina.

– Zašto mora biti baš tako? – pročita Kolin.

– Slušaj, Koline. Uvijek će biti loših ljudi (ili androida) i život je ponekad težak. No važno je truditi se biti pozitivan i malo stisnuti zube i potruditi se za bolje sutra. Nadam se da razumiješ.

– Da. – odgovori Kolin.

Oboje ostanu u tišini, čuo se samo starinski sat s kazaljkama na zidu.

– Pa, onda... Pretpostavljam da imaš negdje ovdje mobitel? – pita ona Kolina. On ju pogleda zburnjeno.

– Znaš, da javimo policiji ili vatrogascima da, znaš, dođu po nas? Da se vratimo u grad.

U sljedećih par sati stvari su se brzo odvile. Nakon što je Ina nazvala policiju, Kolina i nju su odveli u grad, Inu su popravili te je otisla doma, a Kolinu je Organizacija za podršku ljudskih prava našla smještaj u jednom stanu blizu gradske jezgre. Trebalo je neko vrijeme da se presele Kolinove stvari iz šipilje u rezervatu, no i to se nekako obavilo.

Kad je sve napokon bilo sređeno, svane jutro. Kolin se još uvijek pita je li se stvarno sve promjenilo nabolje. Pogleda grad, iz rezervata se to ne vidi, no grad je stvarno sada potpuno drukčiji.

Evo još jednog izvrsnog fantasijskog priča, koji nas vodi u neočekivana i opasna mjesta. Sa svakim novim detaljem i prizorom, Barbara oslikava dobro promišljeni svijet, njegove društvene odnose, strahove i nade, religiju i privredu... Možda to nije svijet u kojem biste poželjeli živjeti, ali je to svijet koji jako dobro osjećate, svijet u koji vas priča usiše i koji živite s njenim junacima. Pomalo neočekivanim junacima za jednu junačku priču, kao što ćete vidjeti.

Sjena u mraku

Barbara Bosanac

2.r., Gimnazija Karlovac, Karlovac

Mentorica: Ivana Bartolac

I.

Lilaura je stiskala tanki listić kože u svojem znojnom dlanu. Ruke su joj bile umrljane tintom no broj napisan na listiću i dalje se mogao pročitati. Spremila ga je u tanku vrećicu koja joj je visjela oko vrata. Tamo je bio na sigurnom uz sve ostale komadiće kože. Izvukla je šaku crnih, prašinastih oblutaka i ubacila ih u željeznu svjetiljku te time rasplamsala umiruću vatru. Plamen je pobolje obasjao stvora ispred nje i pružao joj blagi pogled na početak karavana koji je skretao udesno kojih osam metara ispred.

Putovalo se već dvadesetak dana, mnogo brže nego što je močvarno tlo inače dopuštalo. No Lilaura je znala da Ghzenove oči budno paze na svoju djecu na njihovom hodočašću i nije se bojala mukotrpнog putovanja do Božjeg Tla. Velika čast biti među odabranima te nije bilo mjesto za prigovaranje.

Karavan se zaustavio na čistini. Muškarci su uvježbanim pokretima okružili područje ugljenim prstenom dok su žene

prikupile stoku u središtu. Obruč je zapalio vatronosac i vatreći zid odijelio je pedesetak putnika od opasnosti koje su čucale u mraku. Svako je sastavio svoj kožni šator i zavezao svoje stvorove u blizini. U središtu je zapaljena lomača te je improvizirano prenoćište poprimilo dobro poznati oblik njihovih rodnih naselja. Članovi karavana okupili su se oko lomače i skupili hranu koja je taj dan bila predodređena za večeru. Prije objeda stali su u krug i pod vodstvom vođe karavana zajedno izrekli molitvu Ghzenu.

- Presvjetli Ghzene, koji dao si nam život svojim posljednjim dahom, zaštiti nas od demona i bezvjernih divljaka. Svojim primjerom vodi nas u čist život i kazni svojom gorućom šakom sve koji okaljuju tvoje presveto ime. Neka naša čista vjera tebe vrati u život i neka zavlada vječita svjetlost i blagostanje na ovoj zemlji. Budimo obasjani plamenom tvoje milosti - mrmljala je Lilaura.

Za večerom je sjedila s Mokom i grickala poveći komad sušenog mesa. Lilaurine porcije bile su nešto veće od

ostalih, no nikako nije mogla utažiti svoj apetit.

- Kako se osjećaš? - upitala ju je Moka.

Lilauru su boljela pogrbljena leđa i otečene grudi. Svakog se dana sve teže penjala na svog stvora i gubila je san jer s trbuhom veličine popunjene naprtnjače nije mogla udobno ležati. Mladenačka ljepota isprala joj se s blijeda lica, a zanemarivši trbuš, bila je zabrinjavajuće mršava. Moka je bila uz nju kako bi joj pomogla ublažiti simptome trudnoće i poroditi dijete ako do poroda dođe prije nego li se vrati u svoje selo. Inače su o porodu brinule buduće bake, ali Lilaura je, zbog trenutnih okolnosti, bila prisiljena povjeravati se o neugodnim detaljima trudnoće potpunoj strankinji.

- Bolje - slagala je.

Iskreno, Lilaura se uopće nije veselila djetetu. Zamjerala je nerođenom djetetu što joj je ukralo mladost i zamjerala je svome suprugu što se žurio napraviti si potomka.

- Ti si takva sretnica. Zamisli da ti sin dođe na ovaj svijet na Božjem Tlu. Koji bi to blagoslov bio! - Moka je bila postarija žena no to ju nije spriječavalo da se ponaša kao priglupa mlada dama.

- Da, čini se da jesam.

II.

Noći su bile najgore, tad nije bilo ni zvijezda ni mjeseca. Kada se živi u mraku nemoguće je određivati vrijeme. Zvijezde bi se postepeno počele pojavljivati na nebu, onda bi se zadržale neko vrijeme pa bi konačno postepeno nestajale. No uvijek bi se vratile. Pojava zvijezda označavala je početak dana u Mračnoj Zemlji. Zbog dima koji bi vatreni prstenovi oko sela puštali u zrak zvijezde se nisu mogle najbolje vidjeti. Lilaura je prvi put ugledala potpunu svjetlost

zvijezda tek kada je krenula na put. Voljela je njihovu čistu, udaljenu svjetlost i voljela je zamišljati kako će će Ghzenov povratak izgledati kao jedna velika zvijezda koja će se spustiti toliko blizu Mračnoj Zemlji da ona više nikada neće bili mračna.

Karavan je stao ispred vatrenog zida koji ga je odvajao od Božjeg Tla. Lilaurino je srce kucalo jače nego ikada. Oduvijek je bila ljubomorna na svoje prijateljice koje su u molitvi provodile sate. Divila se njihovoj čvrstoj vjeri i žalila je što ona nije pomilovana tolikom pobožnošću. No sada to nije bilo bitno, jedino o čemu se sada morala brinuti je maleni komadić kože s brojem osamdeset četiri ispisanim na njemu. Kada je sveti red vatronosaca otvorio prolaz u vatrenom zidu karavan se počeo kretati naprijed, zastajući svako malo radi provjere lutrijskih listića. Lilaura je predala svoj kožni listić vatronoscu s dugim popisom. On je pogledao u listić i s popisa prekrižio broj osamdeset četiri.

- Budi obasjana - rekao joj je vatronosac i vratio listić.

- Budi obasjan.

Lilaura je potapšala stvora i on se pokrenuo, prošao kroz otvor u vatrenom zidu i uveo ju na Božje tlo.

Po ulasku u selo članovima karavana su preuzele stvari, a stvorovi su odvedeni u staje kako bi se napojili. Na prvi pogled Božje Tlo izgledalo je kao normalno selo no svi su znali da je Božje Tlo kompleks samostana koji su izgrađeni oko Ghzenova brda, najsvetijeg mjesta na svijetu, izvorišta vatre. Na vrhu brda nalazio se kip boga Ghzena i Vječni Plam, katedrala i rezidencija vrhovnog svećenika.

Dok se grupa putnika, predvođena redovnicima, kretala prema drugoj strani

Božnjeg Tla Lilaure je nervozno i grčevito stiskala svoju vrećicu s listićima lutrije. Djelomično zbog toga što joj je uspon stvarao probleme i bio vrlo neugodan zbog njenog stanja, ali većinski zbog činjenice da će uskoro ponovno vidjeti Hanzela, svog muža.

Hanzel je bio lovac. Jedan od najboljih. Lovci su bili zaduženi za sigurnost sela i seljana. Čuvali su ih od čudovišta koje bi ubijali i potom prodavali njihovo meso, kožu, kosti, zube i ostale dijelove. Trgovinom leševa i nagradom koju bi dobivali od seoskih starješina prikupili bi velike svote novca i bili su, nakon Crkve, najimućniji soj. Kao i svime u mračnoj zemlji, lovcem se postajalo preko lutrije. Svi dječaci od šest godina sudjelovali su u lutriji, oni koji su izvukli dobitne brojeve bili bi poslati u Ravnar, selo za obuku, kako bi postali lovci, a u punoljetnosti bi se vraćali u službu svom rodnom selu. Lovcima nije bio dopušten pristup Božjem Tlu no zbog Lilaure nepoznatih razloga vrhovni svećenik okupio je pedeset najboljih lovaca u Mračnoj Zemlji i pozvao ih u Božje Tlo prije pet mjeseci.

Kada je na bračnoj lutriji Lilauru izvukao Hanzel njezin otac pucao je od sreće. U malenom kućanstvu s pet kćeri i jednim sinom niti jedna djevojka nije prošla dobro na bračnim lutrijama sve do Lilaure. I Lilaura je osjećala veliko olakšanje. Od ograničenog izbora koje je njen selo pružalo pripala je jednom od najboljih. Hanzel je bio glomazan i pružao joj je sigurnost, a to je sve čemu se Lilaura nadala. Ljubav je bila rijetka, a oni parovi koji su se uspjeli zaljubiti nakon godina zajedničkog života bili su pravi sretnici. Oni koji su se podnosili bili su na pola puta. Hanzel nije bio loš suprug. Pazio je na Lilauru, ponekad su čak znali ugodno

razgovarati no njegova dominacija nad njom bila je očita i ona je znala da je u jednom djelu njegova uma ona samo stvar koju on posjeduje.

III.

Stigli su u dvorište velike samostanske kuće koja je bila namijenjena hodočasnicima i izabranima. Dočekala ih je hitra lovačka pjesma i glasno puhanje u rog, a moglo se čuti nazdravljanje mjedenim čašama.

- Ne znam kako mi redovnici to dopuštaju. Tako divljačko ponašanje na tako svetom mjestu - Moka je stala pored Lilaure.

- Ni ja.

Lilaurne su oči srljale po grupi lovaca koji su slavili u središtu podužeg stola sve dok nije srela njegov pogled.

Nervoznim, polaganim korakom Lilaura je krenula prema Hanzelu koji je već bio na pola puta do nje. Čvrsta ruka ovila joj se oko struka i privila ju u neku vrstu zagrljaja.

Hanzel je bacio jedan raširen pogled na Lilaurn trbuh.

- Ženo, jesи se ti to udebljala?

Lilauru je obuhvatilo duboko stanje tihog očaja sve dok do nje nije doprijelo Hanzelovo gromoglasno smijanje koje je ubrzo zatim popratio smijeh ostatka lovačke družine.

- Šta's se stisla. Čim ti je tolik trbuh odma se vidi da je to moj sin unutra, a ako me sjećanje ne vara ostavio sam te kući trudnu.

Posjeo je Lilauru pored sebe i pred nju stavio tanjur pun mesa i čašu vode.

- Jedi.

Lilaura se nije žalila, već je s velikim tekom navalila na pečenje.

- Dobra ti je mala Hanzele. Lijepa, mlada,

jede za dvoje, a tanka ko štapić - netko je dobacio.

- Vidiš kakvu sam si ženu osvojio. Tek sedamnaest, mlada, vrijedna, čisti kuću, kuha, brine za stoku, jezičina joj nije duga. Trebo si je vidit prije neg je ovamo krenula, još je ljepša bila. Ima da mi rodi snažnog sina.

Lilauri je nedostajalo Hanzelovo lijepo lice, stas i sigurnost koju je pružao, no ni malo joj nije nedostajao njegov smisao za humor i hvalisanje.

Prije nego li se ubio u piću, Hanzel je zaprijetio svima prisutnima da će snositi posljedice ako i pipnu Lilauru. Tako je Lilaura ponovno završila s Mokom sve dok sve zvijezde nisu nestali i dok ju Hanzel nije odveo do njegove sobe gdje je napokon mogla zaspasti.

Kada su se probudili, hodočasnicima su bile dodijeljene bijele halje od runa. Njihova odjeća je spremljena, a jedino što su mogli zadržati bile su njihove vrećice za lutriju. Lilaurina je imala dugu vrpcu te ju je često nosila oko vrata. To je učinila i danas. Cijeli se njen život vrtio oko komadića kože ispisanih tintom koje bi izvlačila iz vreće u gradskoj vijećnici. Sve se u Mračnoj Zemlji odlučivalo lutrijom. Zakoni, imena, vjenčanja, vješanja...

Danas su posjećivali Vječni Plam u pripremama za svetkovinu. Hanzel je pratio Lilauru uz brdo, time ju poštudevši od Mokinih propovijedi o tome kako je počašćena što smije nositi svetu bjelinu i kako se osjeća bliže Ghzenu.

Ghzenov kip stajao je visoko nad hodočasnicima kojih je sada bilo više nego li ih se moglo pobrojati i svi su bili u bijelom. Lilaura nikada nije vidjela toliko ljudi na

jednom mjestu. Nije ni mislila da postoji toliko ljudi u čitavoj Mračnoj Zemlji. Stala je nakon što je nabrojala sto jer dalje nije znala brojati. Čudila se i visini Ghzenova kipa koji je bio osvijetljen bakljama, a na vrhu glave gorila mu je kruna. Njegova šaka i jedan ispružen prst upirali su u nevidljivu točku na zemlji. Lilaura je čula da za vrijeme velikih svetkovina kip oblože ugljenom i cijelog ga zapale te da se ta vatrica vidi na kilometre.

Vječni plam bilo je najsvjetlijie i najtoplijie mjesto na kojem je Lilaura ikada bila. Seoski krijesovi nisu se mogli mjeriti s milijunima baklji koje su visjele sa svih kutova. Dim je izlazio kroz rupu u kupolastom svodu iznad oltara. Obred je započeo.

Vječni plam bio je glomazan, ali za svetkovinu je odabrano toliko hodočasnika da su neki slušali obred izvana. Za oltar je stupio vrhovni svećenik. Njegova toga bila je narančasta, izgledao je kao da sam izgara. Boja je bila rijetka i skupocjena u Mračnoj Zemlji. Obojena odjeća dobivala se iz minerala iskopanih u rudnicima. Bio je to opasan posao, zato su i cijene obojenih tkanina bile visoke.

Lilaura je slušala obred. Čitalo se iz svetih knjiga. Oltar je bio prekriven svitcima tanke kravljе kože na kojima su bili ispisani Ghzenovi Zakoni i proročanstva o Ghzenovom ponovnom dolasku. Lilaura je znala samo osnovna proročanstva i zakone. Njeno selo nije posjedovalo mnogo primjeraka svetih knjiga, ali je ono što je čula znala napamet. Danas je slušala samo nepoznate priče, mirisala nepoznate mirise. Svakom riječi koja bi odzvanjala od zidova sve bi više tonula u obamrlo stanje spokoja. Nekoliko joj se puta učinilo da vrhovni svećenik gleda u nju.

IV.

Pomelo je volio svoju kosu, a sada ju je razočarano gledao kako mu pada s glave. Vatronosci su bili čelavi, obrijani, dlaka se smatra poganskom. Baš sva dlaka. Redovnici ju ne bi smjeli puštati. Prvi put u tri godine obukao je svoju bijelu redovničku togu. Ožiljak na čelu nosio je stalno no tek mu se sada vratila važnost. Ghzenova ruka. Svi vatronosci su imali takav ožiljak. I dalje se prisjećao nepodnošljive боли i mirisa pečenog mesa kada mu se zapaljeni željezni žig utisnuo u čelo.

Dan kada je Pomelo izvukao jedan od osam dobitnih listića i postao redovnik vatronosac njegov je otac skakao od uzbudjenja, ljubio zemlju ispred gradske vijećnice i zaklao jednog stvora Ghzenu u čast. Napokon se riješio svoje najveće sramote. Pomelo se nikada nije smatrao pobožnim. Molio se kako ga ne bi optužili za bogohulje i bacili izvan vatrene obruča na milost čudovištima i divljacima. Život u samostanu bio je monoton. Izučavao je Zanat rukovanja vatrom, zadobio je mnoge opekljine i naučio ih liječiti. Samo su oni smjeli koristiti svetu vatu i samo su ju oni održavali. Nekoliko vatronosaca bilo bi poslano u svako selo u Mračnoj zemlji da održavaju vatrene zidove i šire vjeru. Pomelo, na sreću svog oca, nikad nije poslan natrag u svoje rodno selo. Nije bio prepoznatljiv, nitko mu se nije obraćao i nikada se nije isticao. Bio je poput duha i to mu je godilo.

Sve dok nije bio odabran na lutriji za godišnju žrtvu Ghzenu. Svake godine prinosila se žrtva Ghzenu paljenjem jednog stvora i jednog redovnika. Najveća čast koja se vatronoscu može ponuditi. Osim za Pomela koji je sebe smatrao razumnim. Do

najbližeg sela bio je dan putovanja, dva pješice. Otac mu je bio u pravu, Pomelo je kukavica. No spremao se pobjeći i okušati se u preživljavanju čudovišta uz samo jednu baklju. Tako je i učinio. Ubrzo zatim ulovili su ga divljaci.

- Gotovo. Opet izgledaš kao oni tvoji smješni redovnici - nasmijala se Naramatai spremivši britvu kojom ga je upravo ošišala u čizmu.

- Dakle ne izgledam ko divljak?
- Ne - namrštila se na pogrdan naziv.
- Zašto je ovoga puta potreban špjun?

Zar ne možete provesti jednu od vaših uobičajenih patrola?

- Ne. Horde ljudi viđene su kako putuju do Božjeg Tla. Vrhovni svećenik zazvao je lovce da patroliraju okolicu. Uvoze velike količine ugljena. Ne možemo saznati što se događa ako ne pošaljemo nekog unutra - rekla je Naramatai sedlajući stvora.

- Pa što? To je Božje Tlo, njima uvijek treba ugljena. Pogotovo u vrijeme velike svetkovine.

- A kako objašnjavaš hodočasnike? Iskra sumnje zasvijetila je u Pomeju. U sjećenju mu je poput magle titralo Aracelsko proročanstvo koje je davno pokušao prevesti. Zagledao se u Naramatai.

- Ne misliš valjda da...? - nije dovršio rečenicu, oboje su znali na što misli.

- Nismo sigurni, ali ako smo u pravu mnogi će stradati ne budemo li spremni.

- U redu. Koliko vremena imam?

- Zvjezde su se već sudarile. Pitanje je vremena kada će iz njih nastati nova. Imaće par dana. Sad je vrijeme da krenemo.

Naramatai mu je dala znak i oboje su se popeli na stvora. Pomelo se primio za Naramatai. Ona je jednim pokretom ruke razmaknula vatreni zid koji je štitio ulaz u

šipiju. Stvor je galopirao pustom zemljom. Plamen koji se stvorio u Naramatainoj šaci bio je jedina stvar koja ih je štitila od opasnosti potpunog mraka.

V.

Pomelo se volio smatrati pametnim. No tek kada su ga Araceli nisu spasili od vrlo vjerojatne smrti shvatio je koliko se lako znanjem može manipulirati. Ponovno se ušuljao u Božje Tlo pred dva dana. To mu je bilo dovoljno da zaključi nekoliko stvari. Božje Tlo bilo je prenapučeno hodočasnicima koji su se nadisali aromatičnih plinova. Inače preparat od sušene masti čudovišta koji bi se davao novoprdošlim redovnicima kako bi lakše upijali božju riječ. Posljedice, dezorientacija i lakounost. Hodočasnici su postali savršene žrtve. Mozak im je postao lagani za oblikovanje poput močvarnog blata.

Zvijezde se nisu mogle vidjeti od silnog dima kojeg je proizvodila sva vatra na Božjem Tlu, a Pomelo nije znao koliko još vremena ima do stvaranja nove zvijezde. Čim je potvrdio sumnje poslao je signal Naramatari. Araceli su već zasigurno počeli spremati čete. Svetkovina se održavala za manje od sedmice. Pomelo je u to vrijeme morao pronaći trudnicu među stotinama opijenih hodočasnika.

Lilaura se tri dana nije spustila s Ghzenova brda i sve je rjeđe napuštala Vječni Plam. Kada bi se prošetala vrtom vidjela bi na stotine hodočasnika okupljenih oko Ghzenova kipa kako plešu kolo i jednoglasno citiraju svoje molitve. Danas ih je promatrala vrlo pažljivo. Ruke je prislonila na trbuh, prozračna bijela halja isticala ga je jače od ostale odjeće. Blaga svjetlost baklje obasjavala joj je lijevu stranu lica. Što je

duže boravila na Božjem Tlu to joj se više činilo kao da je dio neke prijevare. Slika koja se svima činila idiličnom nju je prožimala srsima. Kao da je stvarnost iluzija na zastoru, a ona je jedina virila iza tkanine.

- Lilauro, kako se osjećaš danas? - Kosturska ruka vrhovnog svećenika prislonila se na njen trbuh.

- Dobro sam. Samo bih bila sretnija kada bih se mogla pridružiti ostalima - lagala je. Samo je htjela pobjeći što dalje.

- Znaš da to trenutno nije moguće, tvog zdravlja radi, naravno. Ali ne brini, pridružit ćeš im se u plesu na svetkovini.

- Ali ja sam dobro. Stvarno. Ne trebate se brinuti ni za mene ni za moje dijete - Lilaura se jako trudila zučati naivno i smirenno, onako kako su ostali hodočasnici zvučali zadnjih dana, onako kako Moka uvijek zvuči.

- Ako se želiš moliti ja to podržavam. Znam da našem stvoritelju Ghzenu ništa ne bi bilo draže od toka da čuje tvoj mladi glas u molitvi. Razmisli i o ispovijedi.

- Ali jučer sam se ispovjedila.

- Ljudska duša nije savršena. Vjerojatno će se sjetiti nečega što ti je danas promaklo.

Vrhovni svećenik otpratio ju je u katedralu. Vječni Plam bio je potpuno prazan, izuzme li se par vratrosaca koji su se molili ili pripremali sve potrebno za sljedeći obred. Lilaura je sjela u prvi red i tihom umljala istih pet molitva sve dok se vrhovni svećenik nije ispričao i otisao drugim poslom. Kada se spremala ustati i vratiti se u svoju sobu vidjela je Hanzela kako ljudito ulazi, vjerojatno u potrazi za vrhovnim svećenikom. Lilaura nije imala energije biti ta na kojoj će se iskaliti pa je brzo ušla u jednu ispovjedaonicu i zalupila vratima. Ispovijed

je lakše podnijeti od bijesnog Hanzela.

- Budi obasjana - rekao je redovnik s druge strane.

- Budi obasjan - nervozno je rekla Lilaure.

Redovnik je monotono izrecitirao uvodnu molitvu. Lilaure se počela ispovijedati. Bilo je nešto utješno u tome što je svoje muke mogla povjeriti redovniku i znati da će o njima zauvijek šutjeti.

- Ne sumnjam u vjeru, nikako, ali cijeli svoj život mislila sam o Božjem Tlu kao najsretnijem mjestu u Mračnoj Zemlji. Zadnjih nekoliko dana živim u Vječnom Plamu, povlastica koju sam na neki način jedino ja dobila, a osjećam se zarobljenog. Krivo.

- Milostivi otac Ghzen vrši svoju volju na nama nepojmljive načine - nezainteresirano je mrmljao redovnik.

Lilaure ga je ignorirala.

- Cijeli život dobivala sam najbolje od lutrija. Sve moje sestre ubile bi za prilike koje su se meni ukazale, no ja ne osjećam ni mir ni sreću. Moj muž je hladan. Ne veselim se našem djetetu - Lilaure je prekasno shvatila da je možda rekla previše.

- Oprostite na pitanju gospo, ali jeste li kojom prilikom možda trudni? - upitao je redovnik, naglo povisivši entuzijazam u glasu.

- Molim? - Lilaure je iznenadilo pitanje.

- T-trudni? - ponovio je redovnik.

- Da...ne vidim kakve to veze ima s mojim grijesima - odgovorila je Lilaure sada potpuno zbumjena.

- Hvala nebesima! - čulo se s druge strane. Lilaure nikada nije čula takvu molitvu, a pogotovo ju ne bi očekivala čuti od redovnika vatronosca. Ovaj vatronosac zvučao je vrlo mlado i Lilaure se počela pitati nije li se i on možda nadisao istih plinova

kao i hodočasnici. Redovnik je počeo šaptati na jeziku kojeg Lilaure nije razumjela no mogla je zaključiti da je puno blaži od svetog jezika Vellhagha.

- Ghzena mi, gospodine, plašite me.

- Ne, ne, ne. To mi nije namjera. Samo sam stvarno sretan što sam te pronašao...um, kako ti je ime?

- Lilaure - odgovorila je skeptično, više upitno.

- Lilaure - nasmijao se, - ja sam Pomelo. Jako mi je dragو što sam te napokon pronašao, ovaj, upoznao.

- Ispričavam se, ali jako sam zbumjena.

- Slušaj. Nema laganog načina na koji ti ovo mogu reći. Ja sam došao ovdje da ti pomognem. Izvan zidina ima još ljudi koji su ti spremni pomoći. Ti odlučuješ hoćeš li me slušati ili ne, ali ako ne želiš da te raspore i tebe i tvoje dijete pobacaju po hrpi spaljenih tijela onda me slušaj.

Lilaure nikada nije osjetila radost prema njenom nerođenom djetetu, no kada je čula redovnikove riječi u njoj se pobudio neki instinkt koji ju je tjerao da nastavi slušati.

- Slušam - potvrdila je šapućući.

- Ne možemo nastaviti ovdje. Znaš li neko mjesto gdje bi mogli razgovarati na sigurnom?

- Moja soba. Ne smijem napuštati Vječni Plam, no moja soba je sigurna. Tamo me samo posjećuje Njegova Svetost, ali on je zaokupljen sada - rekla je Lilaure prisjećajući se lјutog Hanzela.

Vrata ispovjedaonice su se otvorila, otkrivajući žgoljavog mladića koji je jako nalikovao na dvanaestogodišnje dijete.

- Koliko ti uopće imaš godina? - Upitala je Lilaure. Pomelo joj je ovio ruko oko ramena, pridržavajući je kao da joj je bilo loše. Lilaure je brzo shvatila što izvodi te je

namjestila bolan izraz lica i šepavo krenula prema svojoj sobi. Tako nitko neće sumnjati u redovnika koji udatu ženu prati u njenu sobu.

- Šesnaest. Zašto je to bitno?

- Kako da vjerujem dvanaestogodišnjem djetetu da će me spasiti od smrti?

- Uopće nisam tako mlad. I uvjeravam te da sam sasvim sposoban braniti koga je potrebno.

- Imat ćeš priliku dokazati se ako moj muž uleti u sobu.

- Molim? Zar ste oboje odabrani na lutriji? Šanse za to su jako male.

- Ne. On je lovac. Vrlo je blizak s Njegovom Svetosti.

- Oh - Pomelovo lice orosilo se znojnim kapljicama.

VI.

Od tog dana Pomelo bi obilazio Lilauru svakodnevno i s njom provodio cijele dane.

Prvoga dana objasnio joj je sve pojedinosti njegove spasilačke misije. Kako ih vrhovni svećenik kani žrtvovati na dan svetkovine Ghzenu. To je bilo istinsko tumačenje Prvog Proročanstva, najvažnijeg svetog spisa. Ako se napravi dovoljno velika lomača od tijela vjernika da dotakne vrh Ghzenova prsta na kipu i potom se blagoslovi tek rođenim djetetom, Ghzen bi trebao oživjeti i donijeti vječnu svjetlost. Njegov Plan bio je spasiti Lilauru.

Ostalih dana dolazio je isključivo radi njenog društva.

Ona bi mu pričala o svom životu i kako je završila zatvorena u Vječnom Plamu jer njen muž radi s vrhovnim svećenikom koji se o njoj htio brinuti zbog - njene visoke trudnoće.

- Kan nije normalan. On je toliko zaluđen vjerom da može opravdati krvoproljeće.

- Kan?

- To mu je ime. Vrhovnom svećeniku. On ne zasluzuјe tu titulu.

Lilaura se složila s njegovom izjavom.

Pomelo bi joj zatim pričao o Aracelima. Kako su ga našli i kako oni nisu divljaci kakvima ih Crkva prikazuje. Oni su imali svoj jezik, razvijeno poznavanje zvijezda i Mračne Zemlje. Izrađivali su mape na stvorovskoj koži i razne druge prerađevine.

Pričao joj je o Naramatai, njihovoj vojnoj zapovednici, koja ga je pronašla, spasila, odgojila i naučila sve što znaju.

Pričao joj je o njihovoj moći, stvaranju vatre iz čista zraka i rukovanju njome bez opeklina. Nosili su naziv vatrорuki. U začetku vjere o Ghzenu, obični ljudi su ih prognali od sebe. Prozvavši ih divljacima i demonima zbog njihove moći.

I najbitnije, pričao joj je o zvijezdama i kako će vječna svjetlost doći od nove zvijezde. Jedne koja je upravo u nastanku. Lilauri se jako svidjela ta priča.

- Žive li oni u špiljama?

- Žive u planini, ali to nisu špilje. To su tuneli isklesani u samoj planini. Imaju otvore kroz koje prolazi dim, ali inače su jako dobro skriveni.

Pomelo ju je učio malo Aracelskog, uglavnom psovke i Lilaura je bila sretna. Najteži dio dana bio bi kada bi se morali rastati. Tek u vrijeme rastanka posljednjeg dana do svetkovine, kada joj je Pomelo došao objasniti plan bijega, je Lilaura shvatila da ga voli. Bio je to novi, slatki osjećaj koji se lijepio na svaku njenu misao i veličao Pomele poput kakvog svetca.

- Volim te - rekla mu je prije nego su se razišli.

On se nasmiješio, onako bezbrižno kako je to Lilaura voljela i rekao: - I ja tebe.

...

Te večeri obred se održavao vani, ispod Ghzenova kipa. Kan je držao propovijed kada ga je prekinuo Hanzel i skupina lovaca. Za sobom su vukli desetak osoba zavezanih čvrstim, kožnim trakama.

- Vaša Svetosti - ponosno je rekao Hanzel i uputio slavodobitan pogled Lilaure, - dovodim vam divljake na vaš sud. Ulovili smo ih kako se kreću po vanjskim granicama Božnjeg Tla.

- Vidite narode - rekao je Kan, - mnogi od vas negodovali su kada sam pozvao lovce na Božje Tlo, no ovo je savršen primjer zašto nam trebaju. Demoni! Vještice! Divljaci u našim dvorištima. Šuljaju se po mraku i vrijeđaju Ghzenu svojim postojanjem. Da nije bilo lovaca oni bi nas sve pobili u našim krevetima!

Ostali lovci okupili su Aracele na čistini, na mjestu na zemlji u koje je upirao Ghzenov prst.

- Sveta vatra ne može im nauditi. Oni ne žele vječnu svjetlost. Neka onda imaju vječnu tamu.

Jednim pokretom oružja lovci su sasjekli Aracele pred gomilom. Hodočasnici i vatronosci su klicali. Lilaura je uhvatila Pomelov pogled. Oči su mu se caklide, vidjelo se da se suzdržavao.

Tijela Aracela ostala su pod Ghzenovim prstom, lovci su otišli, a obred se nastavio dalje. Pri svršetku obreda vatronosci su tijela Aracela prekrili ugljenom i zapalili lomaču. Lovci su uzbrdo doveli na stotine stvorova. Lilaura je gledala u nevjericu. Svi su počeli

mrmljati neku molitvu koju nije mogla razabrati, a vatronosci su bacali stvorove u vatru.

Čulo se glasno, očajno rzanje i glasanje stvorova. Hodočasnici su počeli vrištati i oponašati njihovo glasanje. Vikalo se: - Slava Ghzenu! - ritual se nastavio dok zadnji stvor nije prestao rzati. Nitko nije shvaćao što se događa. Svi stvorovi na kojima smo došli bili su spaljeni.

Bili su zarobljeni.

VII.

Svanuo je dan svetkovine. Dok su se otupljeni hodočasnici okupljali u veselju, nesvesni da ih se priprema za klanje, Lilaura je jutro provela pokušavajući umiriti nervozu i mučninu. Cijeli dan bila je pod Kanovim okom. Nije ju napuštao ni u jednom trenutku te ju je vukao za sobom kao da ima nevidljivu užicu svezanu oko vrata. Uz sve Kanove trudove da ju uljepša za svetkovinu Lilaura jednostavno nije izgledala božanstveno. Bijela halja ukrašena nepotrebnim naborima i skupim obojenim vezovima te vijenac u kosi suprotstavljeni su se boležljivom tenu, ispučalim usnicama i crnim podočnjacima. Lilaura nije spavala. Unatoč najboljim trudovima, svaki put kada bi zaspala pred njom bi se ukazivala slika ljepljivih iznutrica koje gmižu po spaljenim tijelima dok se u daljini čuju vriskovi agonije.

Pogledom je pratila unutrašnjost katedrale. Pomelo je bio blizu, kao što je obećao. Unatoč njihovom dogovoru, Lilaura je svakih par minuta pogledavala prema njemu, moleći se da će im se pogledi susresti i da će ju njegove plave oči umiriti. Hanzel bi se pojavljivao svako malo i razgovarao s Kanom. Nakon sinoćnjih

dogadaja više se nije trudio šaptati o divljacima u Lilaurinoj blizini. Pojačali su patrole na granici vatre nog obruča.

Nedugo nakon, započeo je prvi od mnogih mukotrpnih obreda koje će Lilaura morati pretrpjeti. Na izlazu iz katedrale Lilauri je uručena čudnovata svjetiljka. Bila je to lubanja sa zapaljenim ugljenom u šupljinama. Na vrhu lubanje bila je urezbarena Ghzenova šaka.

To je jednom bio vatronosac. Pomislila je Lilaura.

Obred je bio mukotrpan, a sastojao se od čitanja Prvog Proročanstva. Stajalo se u krugu. Svaki hodočasnik čitao je jednu rečenicu. Većina ih nije znala čitati, no Prvo Proročanstvo slušalo se od kolijevke. Bio ga je grijeh ne znati. Lilaura je bila zadnja u nizu, tik do Kana koji je započeo krug. Zastala je prije nego li je pročitala zadnju rečenicu.

- I neka sve gori Ghzenovom presvetom vatrom.

...

Prošla su još dva uzastopna obreda, a Lilauri je bilo sve gore i gore. Do žrtve je ostalo tek nekoliko sati. Zrak je postao gust. Ghzenov kip, sav obložen ugljenom, na vrhu brda stajao je uspravno i prijeteće. Pod njegovom šakom gomilala se nova hrpa ugljena na mjestu gdje su jučer spaljeni stvorovi. Hodočasnici su se danas koristili njihovim kostima kao instrumentima.

Lilauri je smetala buka sve dok nije osjetila duboku, probadajući bol. Iz ruke su joj ispale dvije rebrene kosti. Noge i zemlju navlažila je voda. Uz novi nalet boli Lilaura je zavrištala i pala na tlo. Moka koja je do tad plesala u njenoj blizini potrčala joj je u

pomoć.

- Dijete dolazi - povikala je Mooka.
- Baš na vrijeme. Odvedi ju u njenu sobu - nasmiješio se Kan.
- Kako mislite baš na vrijeme? - procijedila je Lilaura već znajući pravi odgovor.
- Na vrijeme za Ghzenov povratak naravno - pogledao ju je kao da je komad mesa.
- Naravno.

Dok ju je Moka vukla u katedralu Lilaura je očajnički tražila Pomela. Nije ga našla.

Pomelo se pribrao. Morao je ostati pribran. Više ne samo zbog Lilaure već i zbog djeteta. Sada nije bilo vremena za izbavljivanje ostalih. Morao je biti spreman izbaviti Lilauru čim se dijete rodi inače će ju izgubiti. Znao je da će kan ubrzati žrtvovanje čim se dijete rodi. Nadao se da su Naramatari i njene čete spremne za evakuaciju.

...

Lilaura je shvatila kako nikada nije trpjela istinske muke. Dolazak djece na svijet nije joj bio nepoznat. Svjedočila je svakom porodu svojih nećaka, slušala je sestre kako plaču, ali nikada nije mogla zamisliti da je bol toliko nepodnošljiva. Vrištala je već satima i molila se za brz kraj. Pored nje je čučala Moka sa zdjelom vode i nekoliko vunenih krpa kojima bi Lilauri svako malo brisala čelo. Poslali su po Hanzelu koji je bacivši jedan pogled na ženu u trudovima pobegao natrag u patrolu.

I to mi je neki muž. Pomislila je.

- Diši. Misli lijepo misli -, šaptala bi Mooka. Lilaura je pomislila na Pomela. Da je barem

ovdje da joj drži ruku.

Ako se uspijemo izvući. Obećala si je.
Pobjeći ćemo negdje gdje nas Hanel
nikada neće naći i ovo dijete će biti njegovo.
I dat ćemo mu Aracelsko ime.

A onda, u jednom trenutku Lilaurine su muke nestale i pretočile se u maleno, ružičasto stvorenje koje je ispunilo prostoriju plaćem.

- Dječak je. Čestitam. - Moka joj je pružala dijete, sada umotano u bijelu deku. Lilaura su obuzeli najljepši osjećaji. Napokon je osjetila svu sreću o kojoj je sanjala, svu ljubav koja joj je bila uskraćena. Nitko je neće odvojiti od njenog sina.

Ustala se istrčala iz prostorije, ostavljajući Moku za sobom. Morala je pronaći Pomela.

Skrenula je u hodnik kada ju je netko povukao sa strane. Pomelo.

Lilaura je obuzelo olakšanje te ga je zagrlila i poljubila, a on je veselo gledao u nju i dijete.

- Dečko je - šapnula je.

Pomelov osmijeh se raširio još više prije nego li je nestao.

- Na drugu stranu. Kanovi ljudi čekaju na ulaznim vratima. Žrtvovanje je počelo. Možeš li paziti da ne zaplače?

- Spava, ali ništa ne obećanjem.

- Dovoljno dobro - Pomelo se ponovno nasmijao i povukao ih van na drugi izlaz.

Vani je bio pakao. Lomača je gorjela, a kresivo u njoj se micalo i vrištalo. Ljudi su sami ulazili u vatru poput moljaca. Kan je sav taj kaos nadzirao čitajući iz nekog svitka. Pomelo i Lilaura kretali su se kroz mrak, bez baklje, pud okriljem tame, spuštali su se niz Ghzenovo brdo. Lilaura se okrenula

posljednji put prema Ghzenovom kipu i lomači koja je rasla i opasno se približavala Ghzenovu prstu. Uputila je Kanu posljednji pogled kada je vidjela da nije sam pored njega se nalazila nova figura. Moka. U tom trenutku beba je zaplakala.

Pomelo i Lilaura opsovali su najdužom Aracelskom psovkom i dali se u trk nizbrdo.

- Za njima! - Čuo se Kanov glas.

Niz brdo su se počeli spuštati vatronosci i preostali hodočasnici. Pored Lilaure se zarolao i nekoliko spaljenih polumrtvaca.

Bježali su kroz Božje Tlo, gubili se u labirintu samostanskih nastambi, sve dok nisu došli do vatrengog zida. Slijepa ulica za mnoge, ali ne i za vatronosca. No njihovi progontitelji bili su sve bliže. Pomelo nije imao dovoljno vremena da otvori prolaz u zidu. Dijete je i dalje plakalo.

Zid se otvorio kada je kroz njega proletio stvor na kojem je jahala vatroruka. Naramatai nije samo napravila rupu u vatrenom zidu, već ga je u potpunosti ugasila. Moka se bacila prema Lilauri spremna rasporiti ju vlastitim zubima. Pokosio ju je plamen iz Naramataine ruke i ona je udarila zemlju mrtva, spaljena, neprepoznatljiva. Lilaura je brzo disala u nevjericu. Pomelo i Lilaura brzo su se uspeli na stvora i odgalopirali u tamu.

Nestanak vatrengog zida izazvao je opći kaos te su se progontitelji požurili natrag u sigurnost Vječnog Plama. Kan se spustio do granice Božnjeg Tla i sam krenuo u progon.

- Kukavice. Grješnici. Vraćajte se! - vikao je. Samo nekolicina vjerskih fanatika i redovnika se vratila.

Naramatai, Lilaura i Pomelo galopirali su kroz ratnu zonu Mračne Zemlje. Lovci su vršili pokolj nad Aracelima. Naramatai je

ispustila borbeni poklič u čast poginulim vojnicima.

Za njima se pojavio stvor. Jahali su ga Hanzel i Kan koji mu se prikrpao.

- Misliš da mi možeš pobjeći s tim divljacima? I to s mojim sinom? - Derao se Hanzel. Njihov stvor opasno im se približavao.

- Nara... - uplašeno ju je upozorio Pomelo.
- Ne brini -, rekla je.

Iza njih su se čuli teški koraci. Iz tame je iskočilo čudovište. Osam velikih nogu s otrovnim šiljcima i kandžama na dnu. Visoko šest metara s nizom oštih kolaca umjesto zubi na kojima su već bili nabodeni ostaci prijašnjeg obroka. Zaskočilo ih je nespremne i progutalo cijele.

Naramatai se nasmijala malo prerano. Bilo je rizično pretpostaviti da će se toliko čudovište zasiliti i ostaviti ih na miru. Lilaurina bebe ponovno je zaplakala, a koraci iza njih postajali su sve glasniji.

- Pomelo. Drži uzde. Odvedi ju do planine.
- Ali... - započeo je Pomelo.
- Nema ali - Aracelska vojna zapovjednica sjetno mu se nasmijala, - Bio si mi poput sina, ali ja moram počivati sa svojim narodom.

Naramatai je skočila sa stvora i stvorila plamen u svojoj lijevoj ruci. Stvor je nastavio galopirati. Pomelo se osvrnuo. Nije niti čuo korake čudovišta niti video plamen u tami.

A tada je sve zabljesnulo.

VIII.

Laelo je nemarno trčkarao za lijepim moljcem.

- Pazi dušo. Ne smiješ stati na sadnice - blago ga je opominjala Lilaura.

Pomelo je udisao svježi zrak i promatrao okolinu. Krajolik se mijenjao. Mnogo što se promijenilo. Kada su stigli do planine nova zvijezda već je nastala. Trebalo im je neko vrijeme da se priviknu na svjetlost. Dvije godine živjeli su s Aracelima onda su okupili ljude iz obližnjih sela. Kada su shvatili da gorući div Ghzen neće doći već da im vječnu svjetlost pruža velika zvijezda brzo su odbacili stara vjerovanja. Vječna svjetlost nije bila toliko vječna. Svako malo bi nestajala no uvijek bi se opet pojavila. Čudovišta su sva izgorjela. I ona ljudska i ona prava. Mračna Zemlja sada je bila Zemlja, a na njoj su rasle svakakve nove stvari. I stvorovi su se polako mijenjali te dobivali nova imena. Ljudi su živjeli bolje.

Lilaura i Pomelo živjeli su sretnim životom. Podučavali su ljude nauci koju su Araceli razvijali i proučavali nove plodove zemlje. Govorili su o tome što se desilo na Božjem Tlu vrlo rijetko, samo kada su morali. Mračnu prošlost nazivali su vrijeme prije, ali radije su se bavili vremenom koje nadolazi.

I bili su sretni. Tu pod Suncem.

Međunarodni partneri

SFeraKon je organiziran uz potporu

Partner

Republika
Hrvatska
Ministarstvo
kulturne
Republic
of Croatia
Ministry
of Culture

Sponzori SFeraKona i SFERICA

LJEVAK

planetopija VORTO PALABRA

CARTA
MAGICA

FIBRA
Samo dobri stripovi.

FLUFFY REBEL
ZAMISLI & OSTVARI

FRAKTURA

EGMONT here be
Dragons DIOCLETIAN'S PALACE CROATIA inverzija.net

HANGAR 7

GOLDEN MARKETING
TEHNIČKA KNJIGA

MALA
ZVONA

SIPĀR
NAKLADNISTVO

COSPLAY

LIBRIS

Biomehanička metamorfoza, Gea Kosović, 3. r., Salezijanska klasična gimnazija s pravom javnosti, Rijeka

(Mentorica: Lucilla Micheli Marušić)

Patuljograd u opasnosti, Lana Pavić, 1. r., OŠ Podmurvice, Rijeka (Mentorica: Lorena Andreškić)

